Downloaded From:
Telegram: ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: آرمان پښتو کتابتون

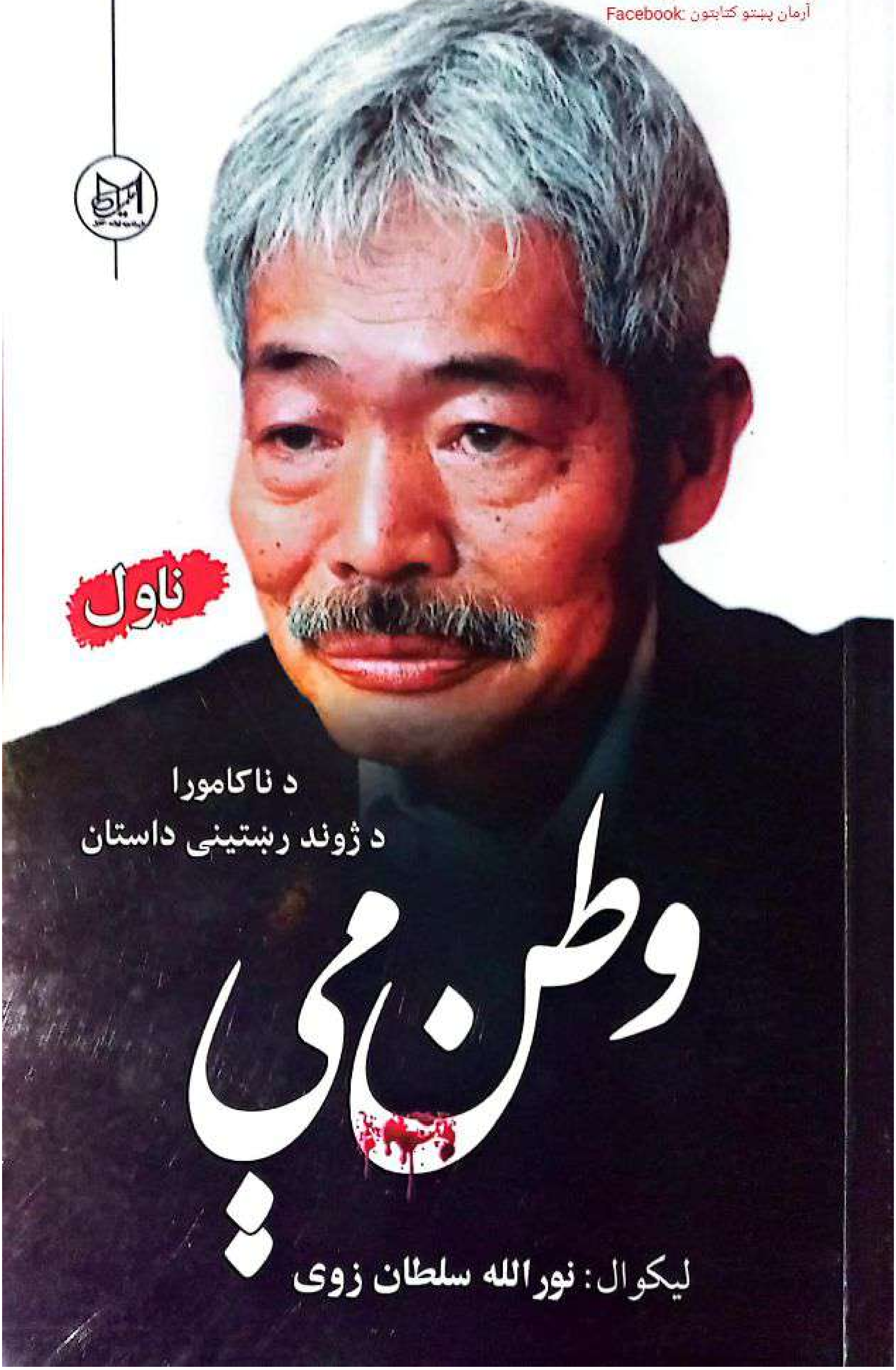

ناول

د ناکامورا
د ژوند رښتینی داستان

وطن مې

لیکوال: نورالله سلطان زوی

وطن مې

Downloaded From:
Telegram: ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: آرمان پښتو کتابتون

لیکوال: نورالله سلطان زوی

CamScanner

بسم الله الرحمن الرحیم

وطن مې

لیکوال: نورالله سلطان زوی

چاپ وار: لومړی

چاپځی: علمي مطبعه- کابل / ۰۷۸۰۰۹۰۰۷۱

چاپ شمېر: ۱۰۰۰

خپرندوی: علمي خپرندویه ټولنه / کابل

ډیزاین: محمد صدیق علمي- ۰۷۷۲۰۰۷۲۲۸

بیه: ۱۰۰ ؋

پته: کابل ارزان قیمت (احمد شاه بابا مېنه) داود خان څلور لارې ۱۲ بلاک ۶ کوڅه څدارڼ پلازه علمي کتاب پلورنځی پکتیا، د ګردېز ښار، غزني لین، د عبدالحمید ګردېزي مارکېټ، افغانستان

اړیکه: 0772288190 - 0774 00 05 84 - 0780090071

علمي کتاب پلورنځی کابل / واټساپ نمبر: 0774000584

د علمي خپرندویه ټولنې کتابونه په لاندې ځایونو کې ترلاسه کولای شئ

کابل: اکسوس کـتاب پلورنځی/ سروش کـتاب پلـورنځی

ننګرهار: مومند کـتاب پلورنځی/ ختیځ کـتاب پلورنځی

خوست: ژوندون کتاب پلورنځی/ شېخ زاید کتاب پلورنځی

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي!

Downloaded From:
Telegram: ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: آرمان پښتو کتابتون

ډالۍ

د نړۍ ټولو انسان پالو وګړو ته !

سریزه

ژوند ښکلی نه وي بشر- ژوند ته ښکلا وربښي. خو له بده مرغه موږ هغه څوک یو چې نه خپله ژوند کوو او نه بل ژوند ته پرېږدو! ژوند مو بدرنګ دی نه یې خپله ښکلی کوو او نه بل پرېږدو چې ښکلی یې کړي.

ژوند لمځي ته ورته دی، پرلمځي هر څوک خپلې ورې کیږدي او ټکوي یې، د ناستې له پاره یې چمتو کوي. د هر چا د وړیو نښې راتلونکې نسلونو ته پاتې کېږي. د هر چا وړی ځانګړې ښکلا لري، ځانګړی رنګ لري. له بده مرغه چې په دې لمځي زموږ د وړیو رنګ تت دی او له وړیو مو د باروتو بوی خېژي.

تر څنګ ناست خلک شونډې راپسې بوڅوي. هر څوک را څخه کرکه کوي. هیڅوک له موږ سره څنګ په نه کیني، ځکه چې په لمن مو اور بل دی. راځئ چې د ژوند د لمځي وړیو ته یو نوی رنګ ورکړو، تر څو د هر چا پام را خپل کړو.

په همدې موخه مې د ډاکټر صیب تیتسو ناکامورا ژوند ته سر ور ښکاره کړ. ژوند یې ښکلی ؤ. که څوک وغواړي چې لیکنه پرې وکړي نو لس ناولونه نور هم پرې لیکل کیدای شي ځکه چې ژوند یې مختلفې زاویې لري ما د انسان پالنې له زاویې ور وکتل، ترڅو مو ځوان کهول ترې اغیزمن شي. دا چې په ناول کې څه دي هغه به تاسو ته پرېږدم تر څو مو په تلوسه کې کوم کمی را نه شي.

دا تاسو او دا مو وطن مې

استاد نورالله سلطان زوی

وطن مي ۵/

د کمپیوټر په کیبورډ مې یوه ټسا جوړه وه. اخیري پاراګراف ؤ، ټایپ مې کړ. کمپیوټر مې بند کړ. د څوکۍ پر ژۍ مې اورمیږ کېښود، پام مې شو چې ټول زما په تمه دي.

بیرته مې سر راپورته کړ، ځان مې نېغ ونیوو. د سبا د ورځې په مهال ویش خبرې روانې شوي، مسؤل کس هر چاته خپل کار ور وښولو. زه یې تر ټولو اخیر ته پرېښووم. د ټولو کارونه معلوم شول بیا یې ماته مخ را وګرځاوه، ویې ویل:

تاسو ته مو یوه ځانګړې مرکه په پام کې نیولې!

زه غلی وم ځکه خبره لا پاتې وه. د لیدنې ځای او کس یې نه ؤ را ښودلي او له بله پلوه یې زه په عادي مرکو پسې نه لیږلم او تل به مې

هغه مرکې ترسره کولې چې زموږ څېړنيز مرکز به ورته اړتيا لرله او خورا ارزښتناکې به وي.

زه همغسې غلی وم چې مسؤل کس زياته کړه:

تاسو به سبا ته د يو جاپاني ډاکټر په ژوند يو متن جوړ کړئ.

زه بيا هم غلی وم ځکه چې موخه څرګنده نه وه او ټولو همکارانو په همدې عادت خوښ وم چې په ډېر دقت سره د بل خبرې اورم.

مسؤل کس د ميز له سره يو ژيړ رنګه کاغذ را کړ. په کاغذ کې مې سترګې ونيولې په کاغذ د کور او کوڅې ادرس ليکل شوی وو. لاندې ترې په انګريزي اعدادو د اړيکې شمېره ليکل شوې وه.

کاغذ مې ټول کړ په جيب کې مې کېښود.

سر مې پورته کړ او ومې ويل:

سمه ده.

سهار لږ ناوخته دفتر ته لاړم. جيب ته مې لاس کړ هغه پرونی کاغذ مې را واخيست. د دفتر په تليفون کې مې شمېره ووهله. ګوشکه مې غوږ ته ونيوه. زنګ تېر شو، له درو زنګو وروسته مې د يو نارينه غږ واوريدو:

هلو

ومې ویل:

السلام علیکم.

پوښتنه مې ور سره وکړه، ځان مې ور وپېژندو:

روح الله افغان یم. د وطن څېړنیز مرکز څخه مې اړیکه نیولې.

په همدې موقع اړیکه غوڅه شوه. بیا مې شمیر ووهله. ګوشکه مې غوږ ته ونیوه. زنګ تېر شو سمدلاسه مې بیا همغه غږ واوریدو:

اوښنۍ فکر کوم شبکه کې ستونزه دی!

ومې ویل:

هیله کوم

وخت مو نه نیسم غواړم له ډاکتر صیب سره یوه مرکه وکړم او پر ژوند یې یو متن جوړ کړم او خپرنه پرې وکړم.

له هغه لورې مې واوریدل:

هر کله راشئ ستونزه نشته

له یوې لنډې دمې وروسته یې بیا وویل:

ځای درمعلوم دی؟

ومې ویل:

CamScanner

هیله کوم. هو ادرس مې اخیستی.

بیا مې واروېدل:

ښې چارې

اړیکه غوڅه شوه.

په لومړي ځل ورسره مخ کېدم. تر اوسه مې له نږدې نه وو لیدلی. سم مې نه پېژندو. یوازې یې له نوم سره بلد وم. نه پوهېدم چې څه ډول به وي.

همکارانو ته مې وویل:

زه لاړم.

حامد مسک شو، ځان یې د کمپیوټر د سکرین تر شاه پټ کړ، په غلي غږ یې وویل:

که ډوډۍ راباندې خورې نو زه هم در سره ځم.

ور تاو شوم. حامد سر د کمپیوټر د سکرین تر شا ټیټ کړی وو، داسې ښکاریدو لکه یو څه چې لیکي. اوږې یې نیغې نیغې وتلې وې. وخندیدم ومې ویل:

څه چې زه خورم هغه پر تا هم خوړلی شم.

په دې وخت کې وهاب له بل کونجه را غږ کړ:

ستا ډوډۍ خو ماته معلومه دی! تر څو چې دې ټول کار نه وي خلاص کړی نه خپله ډوډۍ خورې او نه يې بل درنه خوړلی شي.

وهاب ملامت نه وو يوه ورځ را سره لاړ وو د غرمې ډوډۍ مو په ماښام وخوړه نو ده هم همغه وخت په ياد وو.

ټولو ښه په کړس کړس وخندل.

ما هم خندا ورسره غبرګه کړه.

له خولې مې ور ووتل:

بس خوښه مو.

زه مو له ځان سره بيايم چې نه راسره ځی هغه ستاسو کار دی.

وهاب بيا له خندا شين شو. په خندا يې ووېل:

زه خو نه در سره ځم. ستا له ډوډۍ مې هم توبه ده.

بکس مې د ميز پر سر کېښود. اړين توکې مې په کې کېښودل. ځنځير مې پسې ورکش کړ. د بکس پټی مې له اوږو تاو کړې. ټولو ته مې د خدای په اماني و ويله او د کاري ساحې نوم مې ور واخيست، له دفتره ووتم.

د کوڅې په سر کې د ټکسي- په تمه وم. له بره یوه زړه ټکسي- را ښکاره شوه. موټر چلونکي ځراغونه را کړل. ما هم د سر په اشاره وپوهاوه چې موټر ودروي.

موټر ودریده. دروازه مې خلاصه کړه. په شاتني سیټ کې څوک نه وو او په مخکني سیټ کې له موټر چلونکي سره یو ځوان ناست وو چې د سر ویښتان یې په اوږو پراته وو. بکس مې له اوږو ښکته کړ، په سیټ کې مې کېښود زه هم ور پورته شوم دروازه مې را بنده کړه.

موټر چلونکی تیار ځغاستې ته ناست وو. له ګیر لیول یې ګوتې تاو وي، ګیر یې بدل کړ، د موټر له شا تورې خوپنې پورته شوې.

موټر په کوڅو کې د مار په څېر تاو را تاو شو، تر څلور لارې ورسیدو، د څلور لارې په ښکتنۍ برخه کې یې کوز کړم. د لاس په مړوند مې ساعت را تاو کړ.له نهو پنځه ویشت تېرې وي. د خلکو په ګڼه ګونه کې دوکانونو ترمخ تېریدم چې د هوټلونو مخ ته د وازدو بوی مې په پوزه ولګیدو، کبابیانو د غوښې سیخونه په سکرو ایښي وو، له هر هوټل څخه دومره د غوښې بوی او لوګې پورته کېدل، چې د سړي حالت به یې بدل کړو.

بکس مې په اوږه و، له بوی په تنګ شوم په یوه لنډه کوڅه ور تاو شوم. تقریباً په پنځلس دقیقو کې د خپلې موخې تر تم ځایه ورسیدم.

په تم ځای کې ډېر موټر ولاړ ؤ، هر ډرېور نارې وهلې:

یو کس یوکس.

په زړه کې مې تېره شوه:

که خدای کوي له انتظاره خو خلاص شوم.

موټر ته ور پورته شوم، ومې لیدل چې یو بل نفر هم کم وو، یو څو دقیقې ورته په تمه شوم. صبر مې ونه شو، له موټر چلونکي مې وپوښتل:

وروره! څو تنه کم دي؟

ډرېور ته د خدای ﷻ هدایت وکړي، سپینې سترګې یې را برګې کړې په لوړ غږ یې له خولې را ووتل:

وروره شور مه جوړوه!

که ډېره بیړه دې وې نو د یو نفر کرایه پرې کړه بس درسره روانیږم.

د دې خبرې په اوریدو مې تندی تریو شو، خو څه مې ونه ویل، غلی پاتې شوم ځکه زموږ په ټولنه کې موټر چلونکې لږ قهرجن دي او کله کله پر سپرلیو غصه کېږي او دا خو یې ورځنی عادت دی چې لس نفره هم کم وي دوی د یو نفر کم غږ کوي.

تر څنګ مې يو سپين سرى سړى ناست و، ږيره يې خيرېلې وه په سر يې سپين او شنه ويښتان را خواره وو. غټې سترګې يې د عينکو په ښيښو کې ځليدلې.

خپلې عينکې يې له سترګو ښکته کړې، د لمن ژى يې را ونيوله د عينکو په ښيښو يې تېره کړه، ښيښې سپينې وځليدلې بيا يې عينکې په سترګو کړې او غاړه يې تازه کړه ويې ويل:

راځئ ټول به لس لس افغانۍ زياتې ورکړو تر څو د هغه يو نفر کرايه ورته جوړه شي!

د سپين سرې سړي خبره په ټولو سپرليو ښه وليګدله ځکه چې له انصاف يې کار واخيستو او په تنګ شوي هم وو.

سپين سري د سيټ له منځه ور غږ کړ:

را ځه، لس لس افغانۍ زياتې درکوو.

د موټروان په مخ کې هم خوښي پيدا شوه او په ډېرې چټکې سره موټر ته را پورته شو، دروازه يې خلاصه پرېښوده.

موټر وان يو غوړ واسکټ په تن وو د غاړې غوړوالى يې له شا څخه هم ښکاريده او د جيبونو څنډې يې تکې تورې اوښتې وي.

د واسکټ په جیب یې لاس د ننه کړ، یوه توره کیلي یې را و ایستله، د سویچ په سوري یې ور ننه کړه، له موټر یې یو غور و ایستلو تا به ویل چې الوتکه پورته کیږي.

بیرته له موټره ښکته شو، یوه خیرنه سافي یې په ښېښو کش کړه، نه پوهیدم چې ښېښې یې پاکې کړې که خیرنې یې کړې.

سافي یې ټک وهله خړې دوړې ترې پورته شوې بیا یې سره راټوله کړه او د دروازې په لاندینۍ برخې کې یې ور ومنډله. موټر ته راپورته شو، دروازه یې په ځان پسې وویشته.

په شټرینګ یې د لاسونو پنجې کېښودې په اکسیلټر یې پښه ټینګه کړه، موټر وښوریدو. حرکت یې وکړ.

د موټر سرعت پسې زیاتیدو. د سرک پر غاړه ونې را څخه تښتیدلې. موټر چلونکې ډېره چالاکه چلونه کوله د خپل او بل لاس توپیر یې نه کاوه خو بس یواځې به مخته کیدو. کله کله به چوکۍ کې لړ را ټول هم شو چې څوک ونه وهي.

په مخکینۍ سیټ کې دوه تنه ځوانان ناست ؤ او په شاتنۍ سیټ کې د ښېښې تر څنګ زه او ښې لورې ته مې یو تن سیپن سرى او د هغه تر څنګ یو ځوان ناست وو، چې د طب پوهنځي محصل وو.

CamScanner

د هر چا مجلس جوړ وو، د مخکني سيټ څوانانو په خپلو کې سره خبرې اترې کولې او په هره ستونزه کې به يې دولت ملامت کړ. کله کله به يې ښکنځل هم کول.

زما تر څنګ سپين سري سړي هم له خپل ملګري سره غوږې کولې. ما هم په زړه کې موټر چلونکې ته کرله او ريبله چې دا څه ډول سړی دی او دا کوم ډول ډريوري کوي. کله کله به مې ځان ګرم باله، چې ولې د دارنګه سړي سره راپورته شوم او کله به مې بيا د ټرافيکو امريت پړ کړ، چې هر چا ته يې لايسنس ورکړی دی.

زه په فکرونو کې ډوب وم، د موټړ ملګري مې په خبرو ګرم ول او موټر چلونکې لاره را لنډوله هر څوک بوخت وو.

تقريباً په ١٧ دقيقو کې تر ټاکلي ځايه ورسيدم. له ښېښې مې د ښکته کيدو ځای په نښه کړ. غاړه مې تازه کړه پر موټر چلونکي مې غږ وکړ:

وروره زه يو څو قدمه وړاندې هغه دروازې سره ښکته کيږم!

موټر چلونکې بې ځايه په بريک پښه ټينګه کړه موټر ودريدو، موږ ټول يې شا او مخ ته وښورولو. نږدې مې پوزه د مخکيني سيټ په څنډه ليږدلې وه خو خدای ﷻ فضل وکړ ځان مې راټينګ کړ. دروازه مې لا نه وه خلاصه کړې چې تر څنګ مې شنګ شو سور

رنګـه کـورلا تېـره شـوه، ژر مـې دروازه پرېښـودله، مـوټر چلـونکې سـترګې د عقب نما په ښېښه کې نیولې وې. په غټ غږ یې وویل:

ښکته کېږه موټر نشته!

دروازه مـې خلاصـه کـړه، لـه مـوټره را ښـکته شـوم. مـوټر چلـونکې همـدا دوه سترګې را نیولې وې چې پیسې یې ونه څنډوم.

ډېرور لورې ته ور تاو شوم. د افغانیو سلګون لوټ مې ورته ونیوه.

ژر یـې د واسـکټ پـه خیـرن جیـب لاس د ننـه کـړ او پـاتې پیسـې یـې را وشـمارلې، مـا خپلـې پیسـې پـه جیـب کـړې. لـه مـوټره بیـا غـور ووتلـو تـر مـخ مـې تېـر شـو او شـاته یـې یـوه تـوره لـوخړه کولـه تـا بـه ویـل چـې د خښتو داش روان دی.

مـوټر پـه خپلـه مخـه لاړ زه هـم د سـړک کیـڼې لـورې تـه پـه کوڅـه ور تـاو شـوم. کوڅـه خامـه وه خـو د کورونـو مـخ تـه یـې ښـې لـویې لـویې ونـې ولاړې وې پـه ټولـه کوڅـه یـې ښـه درونـد سـیوری جـوړ وو. کوڅـه سـر تـرسره پاکـه وه هـیڅ کاغـذ، پلاسـتیک او خځلـې پـه کـې نـه لیـدل کېـدې د سړې زړه پکې سکون کاوه.

د کـوڅې تـر نیمایـي لا نـه وم لاړ چـې د خپلـې مـوخې کـور مـې ومونـده، مخـې تـه یـې ودریـدم، د دروازې د زنـګ پـه تنـۍ مـې ګوتـه ټینګـه کـړه. د زنـګ پـه چغـا ونـه پوهیـدم یـوه شـیبه وروسـته دروازه خلاصـه شـوه. یـو

ځوان لاس را اوږد کړ ستړې مشې یې راکړې. له رنګه تور وو خو په خته کې یې شات ګډ وو. پرته له کومې پوښتنې یې په مخه کړم. د دهلیز په سر کې مې بوټ و ایستل، په دهلیز ور د ننه شوو. د دفتر دروازه یې را وښودله.

فکر کوم له وړاندې ورته ویل شوي وو نو ځکه یې نیغ په نیغه تر ډاکټره ورسولم.

دروازه مې وټکوله یوه شیبه غلی شوم. د مهربانی غږ مې واوریدو. دروازه مې ور خلاصه کړه ومې ویل:

السلام علیکم

د سلام په اوریدو سره د میز تر شاه یو لنډی سړی نیغ ودریده او له میز را واوښتلو، لاسونه یې پورته کړل غیږ یې لویه کړه، مسک شو داسې ښکاریدو لکه چې د څو کلونو را پدیخوا یو بل پیژنو. دواړه لاسونه یې را څخه تاو کړل، په غیږ کې یې ونیوم د کورنی غړو او شرایطو پوښتنه یې راڅخه وکړه روغبړ مو خلاص شو. د خپل کاري میز پر سر یې په یوه سپینه تنی ګوته ټینګه کړه. په دهلیز کې د زنګ کړنګا شوه.

زه ولاړم چې لنډی سړی را تاو شو. دواړه یو کوچني میز ته په یوه اوږده چوکۍ کیناستلو. یوه شیبه وروسته دروازه را خلاصه شوه. یو ځوان را ننوت لاس یې را وغځاوه.

ویې ویل:

ستړي مشې.

بیا زموږ میز ترمخ ودریده او زما ترخنګ لنډې سړې ته یې سترګې واړولي، ځوان په ونه ټیټ ؤ. خو د ببرو باڼو په منځ کې یې سترګې شنې ځلیدلې ډېر مینه ناک و د سترګو باڼه یې زمبول اوږدې نرۍ وروځې یې درلودلې د وروځو تر منځ یې فاصله وه یعنې له یو بل سره نه وي نښلیدلې. لنډي سړي په شونډو ژبه تېره کړه مسک شو ویې ویل:

میلمه راغلی!

لاسونو ته یې ټک ورکړ بیا یې وویل:

یوه پیاله تور چای خو را باندې ولوروه!

د ځوان باڼه سره ورغلل سترګې یې پټې کړې بیا یې وغړولې او د هو په معنا یې سر وښوراوه نور یې هیڅ ونه ویل له دفتره ووت.

زه هم نور غلی پاتې نه شوم. بکس مې راکش کړ، ځنځیر مې خلاص کړ له بکس مې سپین کاغذ را وایستلو او د مخ جیب څخه مې تور رنګه بیک قلم کش کړ د قلم سرپوښ مې تاو کړ. بیا مې همداسې پر کاغذ کېښود.

مخ مې تاو کړ سترګې مې پورته کړې د لنډي سرې پړې پړي ویښتان شنه او سپین ځلیدل. په پړسیدلو سترګو کې یې سپینې اوبو ځلا کوله. په پلنه لنډه پوزه یې ساه اخیستله پر پیړو شونډو یې سپین لنډي بریتونه پراته وو او لنډۍ زنه یې سپینه ځلیده. په ختمه کې یې ډېره مینه غړل شوې وه نه پوهیږم چې ولې راته د نړۍ تر ټولو ښکلی او شتمن کس ښکاریدو. په لیدو یې نه مړیدم څو دقیقې مې سترګې پکې نیولې وې، نه پوهیږم چې وجود به یې له کومې ختې جوړ و خو ختمه یې ډېره خوږه وه.

وړاندې تر دې چې پر کاغذ څه ولیکم ومې ویل:

ډاکټر صیب زه به خپل کار پیل کړم چې وخت مو ونه نیسم.

پر شونډو یې سپین بریتونه وښوریدل مسک شو سپین غاښونه یې وبریښیدل په مسکا یې بدرګه کړه:

مهرباني هیله کوم!

قلم مې را پورته کړ په ګوتو کې مې تاوولو خبره مې را جوړه کړه له څو ثانيو چوپتيا وروسته مې په خبرو داسې پيل وکړ:

روح الله افغان يم د وطن خبرېنيز مرکز کار کوونکی. پرون مې زنګ هم کړی وو.

د سړې په شونډه بيا لنډ بريتونه وښوريدل، ويې ويل:

اخ!

بيا يې ځان غلی کړ. زه هم غلی وم. د لاس ګوتې يې په سر تېرې کړې. په لوړ غږ يې وويل:

وطن!

وطن مې برباد دی.

بيا هم ډېر خوږ دی.

وطن خوږ وي.

که څنګه؟

ومې ويل:

هو. وطن خوږ وي!

له يوې لنډې سا اخيستو وروسته يې زياته کړه:

خـومره ښـه نـوم مـو ورتـه تـاکلی ډېـره مینـه ورسره لـرم، تـل زمـا د زړه مطالب خپروي مور د ځوان قشر- د ذهنونـو جوړولـو تـه ډېـره اړتیا لـرو نو دا کار به په ګډه کوو، ځکه همـدا ځوانـان دي چـې هـم هېـواد ژوغـورلی شي او هم يې پلورلی شي.

د سرې پـه دې خـبره مـې زړه کـې سـتنې وچوخیـدلې او د هېـواد ډېـرې شمېر ځوانـان مـې سترګو تـه ښـکته او پورتـه شـول چـې پـه يـو او بـل نـوم يـې خپـل هېـواد خـچ پـچ کـړ. پـه وينـښه مـې خـوب لیـدلو، چـې د سـرې لنډې سپین بریتونه بیا وښوریدل په جرړ غږ يې و ویل:

وطن!

ښکلی نوم دی!

ډېر مې خوښ شو!

سر مې پورتـه کـړ ومـې لیـدل چـې لنـډې سـرې خپلـه لنـډه زنـه د لاس پر پنجه تکیه کړې وه په چورت کې ډوب وو.

هیڅ مـې ونـه ويـل يـوه شـيبه غلـی شـوم بیـا مـې زړه صـبر ونـه کـړ چوپتیا مې ور ماته کړه:

ډاکټـر صـيب کـه خوښـه مـو وي غـواړم دا ځـل ستاسـو پـر ژونـد يـو څـو کرښې ولیکم؟

مخ یې را وګرځاوه اننګي یې سپین ځلیدل په لنډه یې وویل:

سمه ده!

یوه شیبه غلی وو بیا یې په پړسیدلو سترګو را وکتل او له خولې یې را ووتل:

له کومه یې پیل کړم؟

په دې وخت کې دروازه را خلاصه شوه همغه ځوان ؤ. د چای پتنوس یې په لاسونو کې را اخیستی ؤ را د ننه شو.

پتنوس یې په ځمکه کېښود له چاینک یې چای په پیالو کې واچاوه، د چاینک له چوښکري تاوونه ختل، پیالې یې پر میز کېښودې. په پیالو کې تور چای زما پام خپل کړ، له پیالو تاوونه پورته کېدل، د قوس میاشتې پیل ؤ هوا هم په یخیدو وه په دې وخت کې خو بیا تور چای ښه خوند هم کوي. ځوان بیا پتنوس ته لاس ور وغځاوه یو کوچنی لوښی یې را پورته کړ په لوښي کې د کامې د ګوړې توټې پرتې وې له رنګه توره ښکاریده خو د سوچه ګنې ګوړه همداسې ښکارې نور په خوند کې له روسي چاکلیټو هم غوره وي او خولې مې ښه اوبه ورته وکړه. ځوان له کوټې ووت.

ما هم له قلم سر کش کړ پر سپین کاغذ مې ولیکل:

ځان مو را وپیژنئ؟

ما خپله پوښتنه نه تکرار کړې چې ډاکټر صيب له خندا شين شو او ويې ويل:

زما لهجه خو سمه نه ده راپسې ونه خاندې!

له دې خبرې سره بيا له خندا شين شو زه هم ورسره په خندا شوم او ومې ويل:

لهجه اړينه نه دی انسان پالنه مهمه دی!

بيا يې وويل:

سمه ده دومره خو مې زده ده چې ستاسو پوښتنې پرې ځواب کړم.

په سپين کاغذ مې سترګې ولګيدې. همدا خبره مې لنډې سرې ته تکرار کړه:

ځان مو را وپيژنئ!

عجيب سړی وو هره خبره به يې په مسکا پيلوله او ويل به يې چې مسکا د زړونو د فتحه کولو غوره اسلحه دی.

ماته هم ځکه ښکلی ښکاريدو چې مسکا يې په مخ خوره وه او مسکا څېره ښکلې کوي.

سرې مسک شو ، لاسونه يې پر يو بل مړل، په ستوني کې يې رګونه وپړسېدل لاړې يې تېرې کړې او بيا يې زما پوښتنه داسې ځواب کړه:

نوم مې تيتسو ناکامورا دی!

بيا يوه شيبه غلی شو شونډې يې سره وروسټلې، غاښونه يې ټينګ کړل. له يو لنډ فکر وروسته يې د ميز پر سر کاغذ کې سترګې ونيولې له يوې مسکا وروسته يې وويل:

نه پوهيږم چې انسانان يې ولې نه راسره مني!

ما هم غوږ نيولی ؤ. مرکه مې خورا حوصلې سره پرمخ وړه، د ژورناليستانو دا چلند مې نه خوښيده چې په پوښتنه کې پوښتنې ولټوم او له ميلمه ځواب يوې او بلې خوا کړم. که څه هم دا په اوسنې ژورناليزم کې يو ويروس بلل کيږي، چې له يو چا داسې پوښتنه وشي چې هغه لږ تر لږه درې دقيقې وخت نيسي– او ژورناليست بيا نيمه ثانيه وخت هم نه ورکوي.

زه همغسې غلی وم چې بيا يې پيل کړه:

زه خو وايم چې ټوله نړۍ يو کلی دی او ټول انسانان سره کليوال دي نو زه هم تقريباً له نن درې اويا کاله وړاندې د همدې نړيوال کلي د جاپان د فوکووکا په ښار کې د مور له لمن ولويدم.

بیا یې ماته سترګې را ونیولې او ویې ویل:

تر اوسه خو ځوان یم!

بیا یې په کړس کړس وخندل.

که زما اختیار وای نو نه مې غوښتل چې زه دې په هغه ټولنه کې د مور له لمن ولویږم، ځکه چې هغه یوه پرمختللې ټولنه وه زما زیږون ته یې هیڅ اړتیا نه درلوده. له تولد وروسته ما تل هڅه کوله چې زه دې په داسې یوې ټولنې کې ژوند وکړم چې د هغې ټولنې د درد له پاره د درملو حیثیت ولرم.

خپل کوچنیوب مې نه په زړه کیږي خو د مور او پلار له خولو به یې درته ووایم:

پلار مې د ورځنې لګښت د پوره کولو په موخه په خپل ورځنۍ کار بوخت وو. مور به مې تل ترخنګ لرله او یوه شیبه یې هم پرته له ما نه تېروله تل به یې راته کیسې ویلې او په همغه کوچنیتوب کې یې راته د وطن پالنې مینه را ښودله. ورځ تر بلې ښه کېدم له وجوده کمزوری وم خو له ذهن بیا بیدار وم.

مور به مې هر وخت له بازاره راته د بیلا بیلو حیواناتو خبرې او موډلونه لکه زمری، لیوه او ګیدړ راوړل. له بازاره به چې را وګرځیده

نو زما د لوبو له سامان به یې هم یوه کوچنۍ پنډه جوړه وه، زما مخې ته به یې کېښوده.

زه به هم له خوښۍ په ټوپو وم. مور به مې راته ویل: زویه دا زمری دی! د ځنګل پاچا یې هم بللی شو. دا له نورو پاچایانو سره ډېر توپیر لري. توپیر یې په دې کې دی چې هیڅکله پر بل حیوان تېری نه کوي. له ټولو حیواناتو ځواکمن دی خو له هیڅ حیوان سره خپل زور نه ازمایي! که له لوږې مړ هم شي پردی ښکار نه خوري.

بیا به یې د بل حیوان موډل را پورته کړه او خبرې به یې وغځولې:

دا لیوه دی!

هسې د لیوه نوم بد دی. مور چې کله کوم ظالم انسان ووینو نو هغه د لیوه په نوم نوموو. خو په رښتیا سره لیوه دومره بد نه دی.

لیوه هم یو ځواکمن حیوان دی. خو هیڅ کله هم یو لیوه پر بل لیوه ستم نه کوي. لیوه په نس زورور دی، تل د خپل نس منی. خو دومره هم نه چې د یو وخت خواړو له پاره پر بل لیوه ظلم وکړي، که له لوږې هم مړ شي پر بل لیوه به هیڅ زیاتی ونه کړي. ما تر اوسه نه دي اوریدلي چې یو لیوه د خپل نس د ډکولو له پاره بل لیوه وژلی وي!

بیا بـه یې یـو بـل حیـوان راپورتـه کـړ، بـبره لکـی بـه تـرې څوړنـد وه او وبـه یې ویل:

دا بیـا ډېـر چالاکـه حیـوان دی! نـوم یـې کیـدړه دی. تـل د خپـل نـس پـه هکلـه فکـر کـوي او بـې کـبره هـم دی د زمـري پـاتې شـونو پسـې ګرځـي. چالاکه دی خو دومره هم نه چې د خپـل نـس لـه پـاره لـه بـل کیـدړ سره چالاکي وکړي او هغه غلط کړي.

زه هغـه وخـت پـر دې خـبرو نـه پوهیـدم. یـوائې د لوبـو پـه موخـه مـې لـه ټولـو ګټـه اخیسـتله. کلـه چـې لـوی شـوم پـه دې وپوهیـدم چـې مـور مـې پـه لـوړه کچـه انسـانیت پالنـه را ښـودله او دا زمـا د کوچنیتـوب دویمـه مرحلـه وه. دا دوره هـم پـه ټوپـو وه ډېـر ژر تېـره شـوه د ماشـومتوب دربیمه مرحله مې پیل شوه.

د دربیمـې مرحلـې پـه نیمایـي کـې بـه مـې مـور پـه دې خـبرو ډېـر ټینګـار کاوه چې:

زویه!

له انسان سره مینه وکړه!

څکه چې انسان وطن ژغوري!

له وطن سره مینه وکړه!

ځکه چې وطن د انسان برستن دی!

ژوند وکړه او نورو ته ژوند ورکړه!

د ماشـومتوب دوران وو. پـه منـډو وو. نـه تـم کیـدو. زه هـم ورځ تـر بلـې ښه کېدم او د مور د سپارښتنو په ارزښت پوهیدم.

د مور په هـره سپارښـتنه کـې مـې مینـه وه. لـه کرکـې یـې کرکـه لرلـه او لـه مینې سره یې مینه کوله.

میاشـت پـه میاشـت مـې ونـه هـم لوړیدلـه او ذهـن مـې هـم غوړیـدو. یـو څـه را لـوی شـوم. پـه دې دوره کـې بـه مـې مـور زمـا د کوچینتـوب هغـه نـورو دورو کیسـې کـولې. پـه هـره کیسـه کـې بـه یـې زه اتـل ښـودم او ویـل به یې:

تـه یـو بختـور ماشـوم وی. د مـور او پـلار د خوښـی سـبب گرځیـدلی وې تـل بـه دې پـه څېـره کـې مسـکا لیـدل کیـده، همـدا مسـکا وه چـې پـه هـر چـا بـه گرانیـدلې او دا ډاډ در کـوم چـې عمـر بـه دې اوږد وي ځکـه چې:

مسکا عمر اوږدوي او د انسان تر ټولو غوره ډاکټر دی!

دا فطـري خـبره ده چـې د مـور هـره خـبره خـوږه وي. مـا بـه هـم ښـه پـه مینه اوریدې.

د کوچنيتوب ارزښت هغه وخت معلومېږي چې کله څوک زلمی شي بيا هر څوک وايي چې کوچنيتوب پاچاهي دی پاچاهي!

زما د پاچاهۍ وخت هم په تماميدو وو خو زه نه پرې پوهيدم اوس مې هم په ياد دي چې يوه شپه مې مور او پلار په ښوونځي کې زما د شموليت خبرې کولې ماهم له ښوونځي سره مينه پيدا شوې وه تل به مې په تلويزيون کې د دولت مامورين خوښيدل د دوی لباس به مې ډېر خوښ وو نور نه پرې پوهيدم چې دوی څوک دي او څه کوي خو يواځې همدومره پوهاوي راته بسنه کوله چې دوی ټولو ښونځی لوستی دی. ښوونځی راته يوه بله نړۍ ښکاريده، يو بل ژوند مې بللو او هر وخت به مې د ښوونځي په هکله د مور او پلار څخه پوښتنې کولې.

يوه ورځ مې له مور وپوښتل:

کله چې له ښوونځي فارغ شم نو زه به هم په تلويزيون کې ښکارم؟

مور مې زما په ورانديې په گونډو شوه، دواړه طرفه يې ښکل کړم بيا يې په ټټر پسې جوخت ونيوم. يوه شيبه يې همداسې نيولی وم بيا يې وويل:

هو زويه!

دوی ټولو ښوونځی لوستی او له ښوونځي فارغ دی نو څکه د تلویزیون په پرده ښکاري!

بالاخره هغه ورځ هم راورسیده چې په ښوونځي کې شامل شوم او د ښوونځي لومړۍ ورځ مې اوس هم یادیږي چې له حده ډېر خوښ وم څکه چې له یوې خوا په یوې نوې نړۍ کې زما د نوي ژوند پیل ؤ او له بله پلوه مې مور او پلار په هغه ورځ ډېر خوښ و، نو زه هم څکه خوښ وم خو زه نه پوهیدم چې مور او پلار مې ولې دومره خوښ وو اوس چې لوی شوم په دې وپوهیدم چې هغه ورځ زما برخلیک ټاکونکې ورځ وه نو څکه مې مور او پلار دومره خوښ وو. هر مور او پلار د خپلو اولادونو له پاره غوره برخلیک غواړي او د برخلیک د ټاکلو په ورځ ډېر احتیاط کوي او خوښ وي. زما په ژوند کې ټول بدلونونه د همغې ورځې څخه سرچینه اخیستې دی. که په دې ځای کې هغه خبره را واخلم ښه پیوند به واخلي:

زرګونه قدمه لار په یو قدم پیلیږي!

نو زما د ښوونځي لومړۍ ورځ زما د زده کړو بنسټ وو. زما د ژوند ټول بدلونونه او کړنې له همغې ورځې پیل شوي دي، زما د ژوند د لارې لومړنی قدم ؤ.

دلته ګورم چې د ښوونځي په لومړۍ ورځ زده کوونکې په ښوونځي کې ډېر په تنګ وي ان تر دې چې بیا څو ورځې ښوونځي ته هم نه

ځې خو زه بيا داسې نه وم په لومړۍ ورځ په ښوونځي کې دومره خوښ وم چې د خوښې له لاسه په ورځې نه يم پوهيدلی له يوې لورې مو ښوونکې ډېر مينه ناکه ښځه وه او له بلې لورې يوې نوې نړۍ ته راغلی وم نوي ملګري مې وموندل او يو نوی چاپيريال وو.

پر ښوونکو به زده کوونکې ډېر ګران وو. تا به ويل چې ټول د يوې کورنۍ غړي دي.

نور ملګري او ټولګيوال مې لږ شوخ وو يو بل به يې ځوراوه خو زما په غوږونو کې د مور سپارښتنو ځای نيولی وو:

تل به مې د زمري، ليوه او ګيدړ صفات په سترګو کې راتاويدل، چې دوی پر يو بل ستم نه کاوه. د دې حيواناتو له مينې اغيز من شوم.

ماشوم وم نه پوهيدم تل به مې زمرى، ليوه او کيدړ مې انسان او د دوی مينه به مې انسانيت بلله!

نو ما هم په همدې خبرو تکيه کوله او له کوچنيتوبه مې په خپل ژوند کې عملي کولې.

د ښوونځي د دورې کلونه مې ښه په شور تېر کړل. له کوچنيتوبه مې د انسان ژغورنې موخې درلودلې. له ځان به مې هغه زمرى جوړاوه چې له ټولو ځواکمن وو خو پر هيچا يې ظلم نه کاوه!

که ووایم چې زه لـوی خـدای ﷻ د هغـې ټـولنې لـه پـاره نـه وم پيـدا کـړی، يـواځې د تولـد ځـای مـې هغـه ټولنـه وه، هغـه ځکـه چـې هـيڅ انسـان پـه خپلـه خوښـه نشي- زېږېـدلی نـو دا مـنم چـې زه پـه جاپـاني ټولنـه کـې زېږېـدلی يـم خـو لـوی خـدای ﷻ د افغـاني ټـولنې لـه پـاره يوه ډالۍ وګرځولم.

د ښـوونځي کلونـو تـه راګـرځم، د ښـوونځي کلونـه تېرېـدل. ډېـر ښـه ښـوونيز نظـام مـو درلـود. پـه هـر درسـي سـاعت کـې مـو د ژونـد مختلفـې چارې زده کولې.

د لـومړي او دويـم ټـولګي پـه تماميـدو سره مـې د خپلـې ژبـې پـه ليـک او لوست بری ومونده او درېيم ټولګي ته بريالی شوم.

ټوله ورځ بـه ښـوونځي کـې وم، ځکـه مـوږ بـه سـهار اوه بجـې ښـوونځي تـه تللو تر ماښام اوو بجو پورې به هلته وو.

د ژونـد هـره چـاره مـو پـه ښـوونځي کـې زده کولـه ان تـر دې چـې د پخلنځـي پـه نـوم مـو هـم درسي سـاعت درلـود، چـې پـه دې درسـې سـاعت کـې بـه مـو د پخلنځـي پـاکوالی زده کـاوه لـه يـوې لـورې بـه زده کړه وشوه او له بلې لورې به مو د ښوونځي پخلنځی هم پاک کړ.

د وخـت پـه تېريـدو سره لـوړو ټولګيـو تـه ورسـيدم. درس بـه هـم پيچلـی کېده او مسوليتونه به هم زياتيده.

د هر استاد لیکچر راته د ژوند تر ټولو ښې او غوره خاطرې دي. که ژوند په نیمه لار کې پرې نه ښودم نو دا لیکچرونه به ټول ټکي په ټکي لیکم او د نړۍ ښوونکو ته به یې ډالۍ کوم.

د یو څو استادانو خبرې را اخلم.

د چیکا موري په نوم یو استاد به هر وخت راته ویل:

مور او تاسو دلته انسانیت له پاره زده کړې کوو او لویه موخه مو ژوندیو ته ژوند ورکول دي نه له ژوندیو ژوند اخیستل!!

مور به یې تل دې ته هڅولو چې بدي باید په بدې سره ځواب نه شي د بدۍ په وړاندې ښیګړه کول لوی انسانیت دی او داخبره به یې تل په خوله وه:

پر مور اتومي برید وشو، له مور ژوند واخیستل شو خو مور پر چا اتومي برید نه کوو او له هیچا ژوند نه اخلو!

د اونو په نوم د تاریخ مضمون استادې به تل سولیزې کلمې کارولې. یوه ورځ یې د هغه دولس کلن ځوان دسترګو لیدلی حال بیانوه چې د هیرو شما پیښه یې په ژوندونې لیدلې وه:

د اونو له سترګو اوښکو څریکې وکړې بیا یې د پروجکتور پر پرده یو خړ یعنې تور اوسپین تصویر روښانه کړ. تصویر بدرنګ نه وو خو ډېر بدرنګ ښکاریدو.

بیا يې وويل:

ګرانو زده کوونکو! دا هارو تاناکا دی!

هارو تاناکا وايي:

زه دولس کلن وم، چې هېواد مو د جګړې په اور تود شو. يو زړه بوږنوونکی حال رامنځ ته شو. له راډيو به مو له وژنې بله کلمه نه اوريدله. په لومړۍ ورځ مې د راډيو له لارې د يو نظامي قومندان له خولې واوريدل:

موږ وګټله!

جګړه به پای ومومي!

زه په دې خبره ډېر خوښ شوم. ځکه چې له جګړې ستړی وم او جګړه زما له پاره ستونزمنه وه.

په جګړه کې مې خپل راتلونکی تور ليدو، چې په يوه نس خوارږو پسې به پښې توری او ببر سر په واټونو ګرځم. د جګړې له تورو لړو مې د زړه درزا زياتيده او د وحشت غږونه مې پکې اوريدل.

له بده مرغه چې زما وړاند وينې رښتيا شوې ځکه، همدا جګړه وه چې له مايي هرڅه واخيستل، پلار مې د فولادو په کارخونه کې کار

کاوه. د فولادو کارخونه له منځه لاړه خو له نیکه مرغه چې پلار مې ژوندی ترې را ووت.

هره ورځ به بمونه راباندې پریوتل. د طیارو له غړو مو زړه برېښېدو. هر څوک د خپل ځان په فکر کې ؤ.

یو وخت ؤ چې د الوتکو یوه ډله راغله. د دوی لوړوالی کم و. له کم لوړوالي یې بمونه غورځول، توکیو یې په سرو لمبو واخیسته. زموږ په کور هم یو بم پریوت، له هرڅه یې خلاص کړو.

د مور او پلار سره مې د سیمې یوې څنډې ته لاړم هلته مو په ډېرې ویرې شپه سبا کړه. هره دقیقه مو د جګړې انځور په سترګو کې ؤ.

سهار پرته له دې چې مور او پلار ته ووایم د یوې غونډۍ په پیڅه وروختلم. د غونډۍ سر ته لا نه وم ختلی چې بیا مې د الوتکو برا واوریدله، و ویریدم خو څه مې کړې وای غلی پاتې شوم، ځای په ځای کیناستم. لږ وروسته مې یو لوی غږ واوریدو لکه تړوله نړۍ چې والوځي. سترګې مې وغړولې پر مخ مې بل ډول هوا ولګیده، په پوزه مې د باروتو بوی کش کړ، د سیمې پر مخ مې د لوګې لویې کتلې ولیدې چې د اسمان په لورې پورته کیدلې. د لوګې په کتلو کې مې د انسانانو ځیرې لیدلې، دا حالت بیا ډېر ویروونکی وو.

له همغې ورځې مې نه مور ولیده او نه پلار!

د استادې لـه سترګو بيا اوښـکو څريکـې وکـړې، پروجکتـور يـې بنـد کـړ بيا يې وويل:

اخ جګړې!

څومره ماشومان مو بدرنګ کړل!

له څومره ژونديو مو ژوند واخيست!

بيا يې مخ را وتاو کړ او زموږ پر يو ټولګيوال يې غږ وکړ:

موراتا!

جګړه ښکلی خلک بدرنګوي!

بيا يې په ماکې سترګې ونيولې او ويې ويل:

جګړه ليونی سپی دی، چې پر چا ورغی هغه داړي!

جګړه له يو شتمن ملت سوالګر ملت جوړوي!

جګړه د يو ملت غرور له منځه وړي!

د استـادې هـرې خـبرې بـه زمـوږ پـه زړونـو منګـولې لګـولې، لـه جګـړې او غچ اخيستلو يې زړه را تور کړ.

ليکچر يې را ټـول کـړ. استـاده ووتلـه بـل استاد راغـی، هـر استـاد بـه مـو د وطـن پـالنې انګيـزه را ښـبله. پـه همـدې ډول زمـوږ ټولـو اسـتادانو همـدا

لار نیولې وه. د همغو استادانو هڅې دي چې نن د جاپان هېواد د نه منلو پرمختګونه وکړل.

زمونږ په هېواد کې جګړه دومره توره او سپیره وپیژندل شوه چې زمونږ ځوان نسل یې دې ته وهڅولو تر څو و وایي:

نه مو څوک وژلی شي او نه څوک وژنو!

د دې خبرې کول او بیا یې په ژوند کې عملي کول اسانه کار نه دی، ځکه چې په همدې ځوانانو کې داسې ځوانان شته چې د چا پلار همدې توري جګړې خوړلی دی او د چا مور. نو دوی به څنګه خپل غچ وانه خلي؟

جاپانیانو هیڅ څوک ونه وژل په هغه صورت کې چې له جاپانیانو ډېرو سرې خورو ژوند واخیست!

د مور سپارښتنو او د استادانو هڅو په برکت له ښوونځي په ښه هسکه غاړه فارغ شوم او د طبابت په برخه کې مې په زده کړو پیل وکړ.

د زده کړې په جریان کې مې هیڅکله هم داسې فکر نه دی کړی، چې زه دې په یو لوی روغتیایي مرکز کې په دنده بوخت وم. تل به مې د نړۍ د بیوزله ملت د خوارځواکو ماشومانو په هکله فکر کاوه. کله به چې په داسې فکر کې ډوب شوم ناځاپه به مې دجګړې

د باروتو بوی په پوزه لګیدو. له ژوند یې ایستلی وم. له جګړې مې ویره او کرکه دواړه لرل. جګړه مې بده راتله نه مې غوښتل چې له جګړې سره جګړه وکړم نو ځکه مې له جګړې سره مبارزه پیل کړه تر ځو مخه یې ونیسم.

ما د خپل ځان له پاره هیڅ ژوند نه دی کړی. ما ځان هبر کړی دی ما تل د داسې یو ملت په هکله فکر کاوه چې نه مې لیدلی وو او نه ترې خبر وم چې د نړۍ په کومه برخه کې به میشت وي؟

هغه کوم ملت دی؟

هغه جګړه ځپلی ولس دی!

که هغه له هر قوم وي، د هر دین او د هر مذهب پیرو وي!

زه یې په قوم، دین او مذهب کې کار نه لرم. ماته د دوی ژغورل ارزښت لري. ځکه چې خدای ﷻ مخلوق ته ژوند ورکړی، په مخلوق کې بیا ډېر څه شامل دي، له نباتاتو نیولې تر حیواناتو پوري. داسې نه ده چې خدای ﷻ یواځې یو قوم د ژوند کولو وړ بللی دی یا یې د یو دین او مذهب پیروانو ته د ژوند کولو ورتیا ورښلې دی او د نورو ادیانو او مذاهبو پیروان د ژوند حق نه لري. نو له همدې امله مې خپله موخه انسان ژغورل وګرځوله.

بس یوازې همدا فکر مې کاوه چې د انسان ژغورلو تر ټولو ښه لار طبابت دی او یوازې په همدې لاره مې د مور سپارښتنې سرته رسولی شم.

د کیوشو پوهنتون د طب پوهنځي ته مې لار وموندله، دا پوهنتون په هېواد کې څلورم تاریخي پوهنتون ګڼل کیږي. د هېواد پر مختللی پوهنتون دی. د محصلینو شمېر یې هم زیات دی. ډېر ښکلي او لایق استادان مو لرل. یوه ورځ مې یو پروفیسور ولیدو چې د محصیلینو په منځ کې ولاړ وو. داسې خبرې یې له محصلینو سره تبادله کولې تا به ویل چې ټول سره ملګري دي. د استاد او محصل خبره نه وه ټوله مینه او انسانیت وو.

په پوهنتون کې بیا تل پر مسلکي برخې غور کیده، د وطن پالنې په برخه کې په ښونځي کې راباندې خواري شوې وه او مور هم خپله خاوره له سرو زرو سره نه پرتله کوله او د خدای ﷻ لوی نعمت مو منلی و.

د پوهنتون کلونه هم په ټوپو وو، پر یو بل پسې تېر شول، د وخت په تېریدو سره د عصابو په برخه کې یو پیاوړی ډاکټر شوم. سپینه چپنه مې په تن کړه. د جاپان هېواد په بیلا بیلو برخو کې مې دنده ترسره کړه او د خپلو هېوادوالو د درملنې چوپړ مې ترسره کړ او شکر مې

اوباسلو چې د مور هیلې مې پوره کړې او د یو انسان د ژوند ژغورلو وسیله وګرځیدم.

نه پوهیږم چې له بده مرغه ووایم که له نیکه مرغه ووایم؟ په خپل هېواد کې مې روح خوښ نه و، ځکه چې هلته زما په خبر ډېر ډاکټران وو، هیڅوک له دومره سختو ستونزو سره نه وو مخ چې له ژونده دې لاس په سر شي او په نورو ټولنو کې مې بیا داسې ستونزې هم لیدلې چې د یوې کوچنۍ ناروغۍ پر وړاندې به هم ځینو ناروغانو له ژونده لاس ختلو. دا خبره بیا راته ځورونکې وه. خو نه پوهیدم چې دا ټولنه به کومه ټولنه وي؟

د ملګرو ترمنځ معلوم وم. ټولو مې احساس درک کړی وو. په همدې بنسټ یو وخت وو چې د جاپان هېواد د سولسیزې درملنې له موسسې سره یو ځای شوم له هېواده را بیل شوم د مسافرۍ شپې او ورځې مې پیل کړې. هغه ټولنه خدای ﷻ په ګوتو را کړه چې ما یې په هکله کلونه کلونه فکر کاوه. اوس مې د خپلې موخې په دویمه پوړۍ پښه ور کېښودله. په پېښور کې مو د کای په نامه ۷۰ بستریز روغتیایي مرکز جوړ کړ تر څو له جګړې را ستنیدونکو انسانانو درملنه وکړو. مختلف ناروغان به مو د ناروغۍ له کندې را ایستل. په ډېرو برخو کې مو ډاکټران درلودل. ورځ تر بلې به د ناروغانو شمېر په زیاتیدو وو، علت یې معلوم وو.

جګړه!

جګړه همداسې وي! ځینې وګړي له هستی خلاصوي او ځینې بیا له نیستی! د چا وینې پکې تویدلې او چا پکې وینې زبیښلې!

دا هم همداسې وه. د ملت خواره طبقه یې لا نوره هم خوارولـه او بډایه یې بیا په مستی راوستل.

زمـوږ ډېری ناروغان افغانان وو، دوی پـه پیښور کې خپلې شپې او ورځې سبا کولې. وخت پـه تېریدو وو زه هم خوښ وم د ناروغانو درملنـه مې ښـه پـه وریـن تنـدي تـرسره کولـه. د خوښـی ترڅنـګ بـه د خواشینی شپې هم رابـانـدې لګیدلې. خوښي مې د انسان ژغـورنې لـه مخې وه او خواشینی بیا پـه دې وم چې انسان ولـې دومره بـدرنګ شي چې د نورو انسانانو د کړاونو سبب وګرځي.

یو کال پـه همدې توګه ووت د دویم کال پـه پای کې مې داسې یو پلار ولیدو چې پـه لیدو یې پښیمانه شوم، حالت یې بوږنوونکی ؤ. پـه سترګو کې مې اوښکې ورته ډنډ شوې.

ډاکتر بیا غلی شو د مخ پـه ګونځو یې سپینې غټې غټې اوښکې رواني شوې تـا بـه ویل چې همدا اوس یې د کورنی کوم غړي ساه ور کړه.

ما هم په سپین کاغذ کې سترګې نیولې وي. ډاکتر صیب یوه شیبه وروسته له سره خر پکول لرې کړ د میز پر سر یې کېښود. د سر ویښتان یې نیغ نیغ ولاړ و او سرې سترګې یې نیولې وي په وچو شونډو یې وویل:

د کتنځي دروازه را خلاصه شوه. یو ٦٠ کلن سپین ږیری پر دروازه را ننوت. یو وچ، ډنګر او په رنګ تک تور ماشوم یې په شاه ؤ. یوه او بله خوا د ماشوم تور لنګي تري ځوړند وو. د دروازې ترخنګ په ملا کړوپ شو له شاه یې تک تور وچ ماشوم کوز کړ. په یو لاس یې ماشوم نیولی وو او په بل لاس یې د لونګۍ شمله ونیوله پر پوزه یې کش کړه، له ځایه پورته شو، دواړه لاسونه یې د ماشوم له تخرګو ور لاندې کړ. را پورته یې کړ. پر څوکۍ یې کینولو. سپین ږیری د چوکې ترخنګ ولاړ و د ماشوم پر مټ یې لاس ایښی ؤ. ماشوم پر څوکۍ ځان نه شو ټینګولی. سپین ږیرې توره لیکه داره لنګی له سره تاو وه، لنډه شمله یې پر مټ خوره وه، په ږیره کې یو نیم شین ویښته وو نور ټول سپین وو، غټې غټې سترګې یې وي، وروځې یې له یو بل سره نښلیدلې وی او ببرې ښکاریدې.

د ماشوم دواړه پښې له کاره لویدلې وي، ښې پښې یې ښې لور ته او کینې پښې یې کین لور ته کږوالی کړی و. لنګي یې تور غوړ پړقیدل، لکه د شړشمو په تیلو دې چې غوړ کړي وي. په لیدو یې

سخت وځوریدم، ځکه چې زمونږ درملو نشو ژغورلی، نه یواځې ناروغ وو بلکې په نس هم وږی وو ، په تن نیمګړی او په جامه خوار ؤ. په دې شلو پښو له جګړې را تښتیدلی وو. په وطن کې یې سور اور بل و نو درملو به څه کړي وای.

ماته یو ځل بیا پخواني خوبونه را یاد شول او د استاد اونو هغه خبرو مې په غوږونو کې شور جوړ کړ چې ویل به یې:

جګړه له پلار زوی او له زوی پلار اخلي!

جګړه مور بوره کوي او اولادونه د مور له سیوري بې برخې کوي!

جګړه له ورور، ورور اخلي!

همدا جګړه ده چې انسان داړلو ته هڅوي!

جګړه ولس بې کلتوره کوي!

جګړه هغه اور دی چې فولاد ویلي کوي!

جګړه ظلم دی، تل پر مظلوم کیږي!

جګړه خړ سیلاب دی، هر څه له منځه وړي!

جګړه زهر دی، انسان وژني!

جګړه مو نوي نسلونه په تن نیمګړي رالویوي!

یوه شیبه مې ماشوم ته کتل خو هیڅ مې هم نه ویل یواځې دماشوم په تن او تورو لنګیو کې مې سترګې خښې کړې:

تور پیکی یې په مخ را خور ؤ. تکې توري سترګې یې تورې ځلیدلې. په ښکلې نرۍ پوزه یې سا اخیسته. بدرنګ نه ؤ خو جګړې بدرنګ کړی ؤ. په سترګو کې یې د مینې اوښکو ځلا کوله.

بیا مې سپین ږیرې ته سترګې ور واړولې. قرار ولاړ وو. سر یې ښې لورې ته لږ کوږ نیولی وو. بیرته مې په ماشوم کې سترګې ونیولې.

ماشوم مې هیڅ په کیسه کې هم نه وو خو سپین ږیرې همدا دوه سترګې را کې ګنډلې وي او په دې تمه وو چې کله به پرې غږ کوم.

د ماشوم خوار لنګي به مې زر کاله وروسته هم له یاده ونه وزي. د سترګو په پردو کې یې یو څه رانه غوښتل خو غرور یې ډېر لوړ وو، تر شا یې جګړه وه، جګړې یې ژوند ور اور کړی وو. لنګي یې جګړې ور تور کړي وو.

زړه مې غټ کړ له فکرونو مې ځان را و ایستلو، ځان ته مې تکان ورکړ په مړه لحجه مې وپوښتل:

بابا د کوم ځای یاست؟

ډاکټر ته لازم نه ده چې د ناروغانو د ځای پوښتنه وکړي خو زه به تل د ناروغیو په علت پسې ګرځیدم نو د علت د پیدا کولو له پاره بیا د ناروغ په هکله پوره پوهاوی اړین دی.

د بابا وچې شونډې خلاصې شوې، شونډو یې وچ او تور پترې نیولې وو، اوږده سپینه ږیره یې وښوریده، زما پوښتنه یې لنډه را ځواب کړه:

له پولې هغه خوا را اوښتی یم.

د بابا په مخ کې هرې ګونځې مې په زړه کې چاړه وهله، د لاسو سپیره پوستکې یې له نیستۍ خبرولم او له لمن یې د جګړې د باروتو بوی ختلو.

د ماشوم درملنې وخت تېر وو، خو هسې د دوی د فکر بدلولو له پاره مې یو دوه ملهمه په یو سپین کاغذ ور ولیکل.

کاغذ مې ورکړ، ژر یې د دواړو لاسونو ګوتې ترې تاو کړې، کاغذ یې وغواړاوه، په کاغذ کې یې سترګې ونیولې تابه ویل چې پرې پوهیږي، فکر کوم یواځې د قلم رنګ یې لیدو چې پر کاغذ مې څه لیکلي که نه؟ بیا یې کاغذ همغسې غوړیدلی په دوه ګوتو کې نیولی وو. خیرن او چاود لاسونه یې پورته کړ، ویې ویل:

ډاکټره خوار مشي!

انسان تل لـه هغـه څـه ويريـږي چـې پـرې تېـر شـوي وي، بابـا هـم لـه خوارتـوب څکـه ويريـده چـې د ده کـورني يـې لانـدې کـړې وه نـو څکـه يـې پر بل هم نه لوريدو.

د لاس د ګـوتې پـه اشـاره مـې ځـاى ور وښـودو، چـې هلتـه لاړ شـه تـر څـو درمل درکړي.

بابا بيـا ماشـوم تـه خپلـې وچـې اوږې ور لانـدې کـړې، ماشـوم يـې پـه شـاه واړاوه، پـه دروازه کـې پـه ځنـګ شـو پـه ځنګـو ووت. د ماشـوم تـور لنګـې يوه او بله خوا زنګيدل.

د دروازې را بنـدولو لـه پـاره بيرتـه راتـاو شـو، پـه اخيـري ځـل مـې سـترګې ورسره مخ شوې په سترګو کې يې د منني يو ډول انځور ؤ.

خو دا ځـل يـې ليـدل راتـه ډېـر سـتونزمن تمـام شـول. پيـاده تـه مـې ورغږ کړ:

لس دقيقې مې يواځې پريږده!

د پيـاده عـادت ؤ، پـه هـره خـبره کـې بـه يـې خـبرې کـولې، نـو د خپـل عادت له مخې يې وويل:

ناروغان خو لرو!

تندى مې تريو کړ په تنده لهجه مې وويل:

وایم لس دقیقې مې یواځې پریږده!

دا ځل پیاده وپوهیده همغسې یې وکړل ناروغان یې وځنډول.

یـو څـو دقیقـې وروسـته پـه دهلیـز کـې د ناروغـانو شـور جـوړ شـو، دروازه مې ور خلاصه کړه ومې ویل:

راځئ هر څوک دې په خپل نوبت را ننوزي.

ناروغـان هـم ملامـت نـه وو. دوی پـه سـتونزو کـې وو. دا طبیعـي خـبره ده چې هرڅوک له ستونزو د خلاصون په لټه کې وي.

ناروغان را شروع شـول مـا هـم پرته لـه ځنـډه کتـل خـو نـه مـې نـاروغ سـم لیـدلی شـو او نـه یـې پـه نـاروغۍ سـم پوهیـدم، بـس هـر ځـای راتـه همغـه د ماشوم تور لنګي ښکاریدل.

دا ورځ خو تېره شوه. شـپه شـوه ټوله شـپه مـې پـه ویښـه تېـره کـړه کلـه بـه په یو لټ واوښتم او کله به په بل لټ. خوب مې ورک ؤ.

تـر سـهاره مـې سـترګې سره ور نغلـې، سـترګغلي مـې پرسـیدلي وو. سـهار بیا پر خپله څوکۍ کیناستم د ناروغانو تګ راتګ پیل شو.

ناروغان مې هـم کتـل او لـه پولې د اوښـتلو پـه هکلـه مـې هـم فکر کـاوه. زړه بـه مـې پـه پرلپسـې توګـه دا راتـه ویـل چـې د پـولې پـه بلـه غـاړه کـې

راته یو لوی ملت په تمه دی.نو همدا وه چې یو څه وخت وروسته د تورخم په سرخد راواوښتم.

ډېره ښکلې سیمه وه خو طبیعي ښکلا یې د وخت جګړې سوې وه او له هرې کنډوالې به ویریدم. په دې سیمه کې جګړې ښه زور ازمایلی ؤ د انسانانو پوستکي یې وچ او سپیره کړي وو ډېری ماشومان یې خوار ځواکي تر سترګو کیدل، ځوانان یې نا هیلي، سپین ږیري او سپین سرې یې اندیښمن ښکاریدل. جګړې خپلې نښې پرېښې وې.

لوی ولس وو خو لویې ستونزې یې لرلې. په سیمه کې وګرځیدم، په څو ورځو کې مې ټوله سیمه له سترګو تېره کړه. هر ځای مې ښه په غور سره ولیدو.

له ډېر فکر او دقت وروسته مې یو پلان جوړ کړ. په پلان کې مې درې روغتیایي مرکزونه په پام کې ونیول. دا مرکزونه مې په بیلابیلو ځایونو کې جوړ کړل. ډېر خوښ وم ځکه چې د همدې ناروغانو په درملنه مې د لوی خدای ﷻ عبادت ترسره کاوه.

له پېښورە راستون شوم ځکه چې زموږ ډېری ناروغان د پولې دې خوا وو. نو زه په خپلو ناروغانو پسې راغلم.

له نیکه مرغه چې د وخت په تېریدو سره درې واړو روغتیایي مرکزونو د ناروغانو په درملنه پیل وکړ خو له بده مرغه چې له نن به سبا ته د ناروغانو شمېر زیات وو. درمل مو هم باکیفیته وو ځکه موږ انسان ژغورلو انسان مو نه وژلو خو بیا هم دا یوه ستونزه وه چې ولې مو ورځ تر بلې د ناروغانو شمېر زیاتېږي؟

د همدې ستونزې په هکله به مې هر وخت شپه او ورځ پر ځان یوه کړې وه تر څو یې حل و مومم.

په سیمه کې وګرځېدم. ډېر داسې علتونه مې وموندل چې په هکله یې چا فکر هم نه وو کړی او موږ هم ترې بې خبره ؤ.

د څو کلونو په تېریدوسره په دې وپوهیدم چې تر ټولو لوی علت یې په سیمه کې وچکالي وه. د پاکو اوبو نه شتون وو. زموږ د ناروغانو زیاته برخه به هغه ماشومان، ځوانان، سپین ږیرې او سپین سرې وي چې د کولمو په ناروغیو به اخته وو او همدارنګه په ماشومانو کې بیا خوارځواکي زور اخیستی ؤ. د هر ماشوم خوارې او ډنګرې څېرې به ځورولم! وچو لاسونو به یې د انسان په سترګو کې اوښکې پیدا کولې. ورځ تر بلې به یې وزن کموالی کاوه. په مخ کې به یې خوله او سترګې راوتلې وي.

د جاپان هېواد د سولیزې موسسې مشران مې خبر کړل او قناعت مې ورکړو چې د دې ناروغیو له منځه وړلو له پاره نه یوازې درمل

بسنه کوي بلکې د دوی د علت له منځه وړلو له پاره باید کار وشي، چې تر ټولو بنسټیز علت یې د پاکو اوبه نشتون دی. د مختلفو ناروغانو انځورونه مې ور ولیږل د هغه ماشومانو انځورونه مې ور ولیږل چې په بدن یې یواځې ګونځې پوستکي پراته وو، د پښتیو هډوکې به یې له ورایه شمېرل کېدل، وچې کلکې پښې به یې په ځان پسې څکولې او د هر لیدونکي زړه یې دردولو.

زموږ مشران ډېر زړه سوانده خلک دي، له انسان سره مینه لري.

د خپلو مشرانو له خوا د هر ډول امکاناتو وعده را کړل شوه او زه یې د خپل هېواد تر ټولو ښه نماینده وګڼلم او نور یې هم وهڅولم ترڅو شته ستونزې له منځه یوسم.

نو د دې ستونزو د بنسټیز حل په موخه مې وویل:

په دې سیمه کې یو کانال د سلو ډاکټرانو څخه ګټور تمامیږي!

اوبه ژوند ژغوري!

یواځې اوبه دي چې د دې سیمې انسانانو ته ژوند وربښلی شي!

همدا اوبه دي چې په نس وړي مړوي!

اوبه د جګړې د باروتو بوی وړي!

په دې ځای کې ما هم غاړه تازه کړه او د خبرو په منځ کې مې د پوښتنې په بڼه له خولې ور ووتل:

په همدې وخت کې مو له طبابت لاس وخثلو؟

ډاکټر شونډې وچیچلې بیا یې وویل:

نه، زه هیڅکله هم له طبابت لاس په سر نه یم شوی، خو طبابت هم پوله لري. ټولې ستونزې هم په طبابت له منځه نه ځي.

دا خبره مې په شعار اوښتې دی:

لوږه او تنده په درملو نه ورکیږي!

نو له همدې ورځې مې د اوبو په هکله خپلې هڅې عملي کړې او په سیمه کې مو د وخت په تېریدو سره تقریبا ۱۶۰۰ خاګان و ایستل چې دا په خپله د کولمو د ناروغیو د مخنیوي په برخه کې خورا لوی بدلون وو.

که و وایم چې دې سیمې څوک نه لرل نو سمه به وي، ځکه چې انسان په کې له تندې جل وهلو. ډېرې له ګرمې تکې تورې سوزیدلې وي. دا په هغه صورت کې چې د کونړې سیند اوبه په مستیو بلې خواته تللې. د کونړ سیند ګټه نورو ته رسیده خو زیان یې بیا همدې سیمې ته رسیدو. له نیکه مرغه چې همدا سیمه اوس مختلفې خوږې میوې را کوي له هرې ونې میوې راځوړند دي. د

انسان وړې ګېډه يې مړه کړه. انسان ته يې سيورى جوړ کړ او په هوا کې يې د پام وړ بدلون رامنځ ته کړ.

په دې سيمه کې اوس په سلګونه ځاګان پاکې اوبه لري. د انسان کولمې مو وژغورلې او د ځمکو د خړوبېدو له پاره مو په لسګونه کانالونه ورتېر کړل، چې خوارځواکي يې له منځه يوړه.

ډاکتر صيب د چاى پيالې ته لاس ور تېر کړ او ويې ويل:

چاى درنه سړېږي.

د چاى پياله مې راپورته کړه. له لونښي مې د ګوړې توربخون بځرکي را واخيست د ژبې پر سر مې کېښود، د چاى ښه غټ غوړپ مې پسې وکړ.

ډاکتر صيب هم د چاى د پيالې له لاستې د لاس ګوتې چاپېره کړې وې لاس يې ښه موټى ښکاريدو، له غوړپ وروسته به يې له سپينو بريتونو لاندې له خولې سپينه لوخړه ووتله، ډېره په مينه يې له چاى غوړپ کاوه.

د چاى پياله مې تر نيماي ورسوله د ميز پر سر مې کېښوده. ډاکتر صبب سترګې راکې نيولې وې زه هم ورته ځېر شوم او پوه شوم چې څه راته وايي.

ډاکتر صيب هم له موقع ګټه واخيستله او ويې ويل:

چـای مـې ځکـه درتـه را وغوښـت چـې زمـوږ او تاسـو تـر ټولـو ښـه میلمسـتیا همـدا چـای دی او همدارنگـه د یخنـې موسـم هـم دی پـه دې وخت کې تور چای بیا بل ډول خوند کوي.

عجیب سـړی وو، ځـان یـې د همـدې ټـولنې یـو وگـړی شـمېرلو او هـیڅ د پردیتـوب فکـر یـې نـه کـاوه. ځـان ورتـه یـو جاپـان نسـله افغـان نـه بلکـې افغـان نسـله افغـان ښـکاریده. پـر افغـاني کلتـور مـین وو، ډېـر وخـت بـه یې په تن افغاني لباس وو، خړ پکول به یې په سر وو.

د چـای پیالـه یـې لا همغسـې پـه لاس کـې نیـولې وه او لـه لاسـتې یـې مـوټې تـاو ؤ، زمـا د چـای د څښـلو پـه تمـه وو. مـا هـم دوبـاره پیالـه راپورتـه کـړه او چـای مـې پـه سر واړولـو. پیالـه تشـه شـوه د میـز پـر سر مـې کېښوده. ډاکتر صیب بیا په خبرو پیل وکړ:

مـا هـیڅ نـه دي کـړي بلکـې یـواځې د خپلـې مـور سپارښـتنې مـې عملـې کـړې دي. خـو پـه دې سپارښـتنو کـې بیـا انسـان تـه د انسـان پـه سـترگه لیـدل کیـږي. یـو انسـان بـل انسـان نـه داړي او طبیعـت پـه خپلـه گټـه را څرخـوي! لکـه مـوږ چـې د کـونړ سـیند اوبـه راتـاو کـړې او پـه زرگونـه انسانان مو له ناروغیو خلاص کړل.

پـه دې شـاړو کـې بـه هغـه وخـت انسـان ویریـدو، د بـدرنگۍ تـورې لـړۍ خـورې وې لـیکن نـن پـه هـره لاره چـې ځـې د ونـو سـیورې دی او انسـان

ورځخه خوند اخلي، د بدرنګی ځای ښکلا نیولی دی. له هرې ونې میوې راځوړند دي او له طبیعت مو ګټه واخیستله.

موږ ځو ګټې وکړې:

لومړی ګټه مو د ناروغیو کموالی وو، بله ګټه مو د ځوانانو د اذهانو جوړول وو ځکه چې دا سیمه یوه ښاره وه خو دومره بدرنګې یې هم نه لرله لکه د جاپان هېواد.

ډاکټر صیب یوه شیبه بیا غلی شو او ما ته هم حیرانوونکې ښکاره شوه چې د جاپان هېواد کومه بدرنګي به یادوي؟

جاپان خو بدرنګ نه دی!

جوپتیا یې ماته کړه خبره یې وغځوله:

په جاپان کې د ورځې څو ځلې زلزلې رامنځ ته کیږي او که و وایم چې په هره دقیقه کې د جاپان ځمکه ښوریږي نو سمه خبره به مې کړې وي. دا چې موږ په داسې یوې سیمې کې ژوند ته کار وکړ او له ژوند مو ژوند جوړ کړ نو افغانان ولې له یوې داسې سیمې چې یواځې اوبه نه لري د جنت ښېې جوړې نه کړي؟ اوبه هم لري. یواځې ورګرځول غواړي، سیندونو ته یې نور ځنې اچوي. په شته اوبو کې یې ځمکې شاړې دي.

که چېرې زمونږ په هېواد کې بل ځوک وای نو فکر کوم په دې پلمه به یې هیڅ نه وای کړې چې دلته ټل زلزلې وي نو دلته ژوند کله کیږي لیکن مونږ ډېر څه وکړل. له مونږ خو افغانان کلک خلک دي ایا دوی به ژوند ته کار ونه کړي؟

هو کولای یې شي خو دلته ځوک له چا سره مینه نه لري هر ځوک د خپل ځان په غم کې ډوب دي. د دې پر ځای چې ستونزې حل کړي ستونزې رامنځ ته کوي.

په دویم قدم کې مو پر کانالونو کار پیل کړ تر ځو د نیستۍ لمځی ور ټول شي او په راتلونکې کې هیڅ ماشوم مو خوارځواکی نه وي همدارنګه هر ځوک له خپلو مټو خولې وڅڅوي، ورغوي تناکې کړي او ځان سترې کړي، نو په پایله کې به یې ګټه هم نورو ته ورسیږي او هم ځان ته!

مونږ او تاسو باید ټل خپل کارونه په دې ډول ترسره کړو چې نه مونږ ته زیان واړوي او نه بل ته!

زه همداسې کوم. له ملګرو او د سیمې له خلکو سره په ملګرتیا کار کوم. هیچا ته زیان نه اړوم. هر چاته مې ګټه رسیږي. دوی ټول راسره خوښ دي.

له بده مرغه چې په دې ټولنې کې درې ډلې انسانان ژوند کوي. يوه ډله يې يواځې د خپلو ګټو په هکله فکر کوي، بله ډله يې بيا دومره په بدبختۍ کې ډوب دي چې نه د خپل ځان په هکله فکر کوي او نه د بل چا په هکله فکر کوی شي او دريیمه ډله بيا داسې خلک دي چې لومړی د نورو په هکله او وروسته د ځان په هکله فکر کوي، چې دا ډله انسانان په دې ټولنه کې ډېر لږ دي.

د ډاکټر صيب خبرې مې بيا ور ماتې کړې، ومې ويل:

الفت صيب وايي:

ډېر تفاوت دی په انسان کې د معنی په لحاظ

واړه لګيا دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

د الفت صيب په دې بيت سره ډاکټر صيب په فکر کې شو او ويې ويل:

زه ډېره مطالعه لرم. په نړۍ کې تمدون ته ژمن خلک افغانان دي. يوه ورځ مې له راديو واوريدل چې يو څېړونکې د خوشحال خان خټک پر اشعارو څېړنه کړې وه. له څېړنې وروسته يې په زباد ورسوله چې تاسو ټولې نړۍ ته د تمدون درس ورکړی دی. که اوس د الفت صيب په بيت فکر وکړو نو يو کتاب خبرې پکې پرته دي! پر تاسو

ډېره خواري شوې دی خو نه پوهېږم چې ولې تاسو بیا هم دومره خوار او زار یاست؟

ژوند یو لمڅی دی. په دې لمڅي هر څوک وړي کیږدي او هر څوک خپلو وړیو ته ځانګړی رنګ ورکوي. له بده مرغه چې د ژوند په لمڅي کې ستاسو د وړیو رنګ تت دی او له وړیو مو تل د جګړې د باروتو بوی خیژي.

فکر کوم چې دا خبره به سمه وي چې خبرې هرڅوک کوي خو عمل سخت دی!

عمل کول اسان کار نه دی!

د دې پر ځای چې موږ خبرې وکړو باید عمل وکړو!

دې سیمې ته د کانالونو په ور تېرولو سره د زرګونه کورنیو په ژوند کې بدلون رامنځ ته شو. هره کورنۍ په خپلو پښو ودریده. اوس د هرې کورنۍ ورځنی چارې په کنبت پیلیږي. په دې یولسو کانالونو سره تقریبا یو میلیون افغانان له ستونزو وژغورل شول.

موږ نږدې یو میلیون انسانان دې ته وهڅول چې د ژوند له ځغاستې سره سیالي وکړي، په ببر سر او لوڅو پښو له ژوند سره وځغلي او په سیالۍ کې بریالي شي.

مور په چې کله د کانال په چارو کې کار کاوه زما کار نه ؤ معلوم کله به مې په ماشین کندې ایستلې، کله به مې له نورو کارکوونکو سره په ګډه په بوجیو کې کاڼي راوړل او کله به مې هم هغه کار ترسره کاوه چې هر کارکوونکې به ځان ترې ایستلو.

زه د مور او پلار نازولی زوی وم. زده کړې یې را باندې وکړې یو پیاوړی ډاکتر یې راځخه جوړ کړ.

په هېواد کې مې ښکلی ژوند دی!

ښه کورنی لرم

ښکلې میرمن لرم

ښه هېواد لرم

دې ته څه اړتیا دی چې زه دې په بوجیو کې کاڼې واچوم او له نورو کار کونکو سره یې یوسم؟

ستاسو په هېواد کې داسې یو ډاکتر را وښیه، چې د خپل هېواد له پاره خپل فیس نیمایي کړی وي؟

داسې یو اینجینیر را وښیه چې له کار کوونکو سره کار وکړي؟

داسې یو ښوونکی را په ګوته کړه چې خپلو کمزورو زده کوونکو ته له رسمي وخت وروسته نیم ساعت وړیا درس ورکړي؟

داسې یو ریس را وښیه چې په خپله شعبه کې په خپلو لاسونو په بخارۍ کې اور بل کړي؟

په دې ټولو کارونو دوی ته خپل ځان کم ښکاري!

تر هغه چې کار ونه کړو هېواد مو نه جوړېږي!

راځئ چې له ټاکلي وخت یو ساعت زیات کار وکړو. زه مو ضمانت کوم چې په لسو کلونو کې به د جاپان هېواد سره په سیالۍ کې ودرېږی.

په دې هېواد کې دومره ستونزې دي چې د جمعې په ورځ هم باید کار وکړو خو له بده مرغه چې زه یې وینم د پنجشنبې په ورځ هم دوی کار نه کوي!

روخصتۍ مو له شمېر وتلې دي!

ما سره د سیمي خلکو ډېره مینه کوله ټولو به له مینې راته مراد کاکا ویل.یوه ورځ یو ځوان د کار پر مهال راته وویل:

مراد کاکا وخت مو پوره شو!

د ځوان دې خبرې سره مې په سر کې غورا جوړه شوه ډېره بده اغیزه یې راباندې وکړه فکر مې کاوه چې یو ځوان تولې نړۍ ته بدلون

ورکولای شې نو دا څنګه څوان دی چې د خپل هېواد د ژغورلو له پاره یو څو دقیقې زیات کار نه شي کولای؟

له ډېره تاوه مې په شونډو مسکا خوره کړه او ومې ویل:

دا خو سمه ده چې د ورځنی اجورې له پاره مو یو څو ساعته کار وکړ خو د هېواد له پاره یو ساعت زیات کار هیڅا ونه کړ؟

زما په دې خبرې سره ټولو کارکوونکو سرونه راپورته کړل او کار یې ودرولو، ټولو زما په لورې سترګې را ونیولې.

زه هم حیران شوم، ویره راسره پیدا شوه، فکر مې کاوه چې ممکن خبرو مې بده اغیزه پرې کړې وي خو داسې نه وه. دوي ټولو په یو غږ وویل:

ټول عمر به د هېواد له پاره کار کوو له نن وروسته به د خپل هېواد له پاره هره ورځ له خپل کارې وخت یو ساعت زیات کار کوو!

نو دا ورځ زما له پاره بیا بل ډول ورځ وه. د مور وصیت مې را په یاد شو چې:

ژوند وکړه او نورو ته ژوند ورکړه!

که څه هم دا خبره ډېر اړخونه لري خو زه یې له همدا یو اړخ ورته ګورم چې:

کار وکړه او نور په کار راوله!!

ځکه چې د ژوند بل نوم کار دی!

نو په لوړ غږ مې وویل:

موږ وګټله!

ټولو چکچکې کړې.

له چکچکو وروسته مې وویل:

همدا کار به مو د جاپان هېواد سیال کړي!

همدا کار به مو له سولې برخمن کړي!

کار د وږي نس مړوي!

کار نیستمن شتمن کوي!

کار به مو تر اسمان ورسوي!

خبرې مې پر ټولو ښې ولګېدلې، بیا یې په کار پیل وکړ.

ډاکټر صیب بیا د لاسونو له ګوتو ټکا و ایستله یوه شیبه وروسته یې بیا په خبرو پیل وکړ:

له بده مرغه چې په ځینو ټولنو کې ناغیرې په مستی سره ورځ په ورځ پرسیږي او ناغیرې بیا:

مور نس وړی کوي!

شتمن تر نیستی رسوي!

له ژوندي مړی جوړوي!

نو مور د سیمې وګړو ته دا څرګنده کړه چې زه له کوم ځای راغلی یم او ستاسو د ښه ژوند په موخه هلې ځلې کوم، پر سر خاوري ایرې بادوم. نو تاسو خو د همدې ټولنې یاست نو بیا ولې ناغیرې کړی؟

د ډاکټر صیب له سترګو بې دریغه اوښکې روانې شوې، یوه شیبه یې ښه وژړل بیا یې د میز له سره کاغذ را واخیست سترګې یې پرې وچې کړې. له مایې ښښنه وغوښته:

افغان صیب ما اوبښه!

اوښکې مې ټینګې نه کړې.

یوه شیبه چوپ وو بیا یې وویل:

مور د خپل سر په قیمت کار کوو. یو څه وخت وړاندې د کازویا ایتوی په نوم ۳۱ کلن ملګری یې را وواژه!

دلته کار کول ډېر ستونزمن دي. خپل سر به په لاس کې نیسې بیا به کار کوې. زه نه پوهیږم چې انسان دې ولې دومره بدرنګ وي چې د خپل نس د ډکولو له پاره د بل په نس چاره ومندي.

زه له مرګه نـه ویرېږم. زه بـه کـار کـوم کـه همـدا نـن مـې هـم څـوک وژني له کاره به لاس نه اخلم.

په دې هم پوهېږم چې یوه ورځ به مې د وطن دوښمنان وژني!

هیڅ پروا یـې نـه لـرم. زه بـه ویـاړم چـې خپـل هېـواد تـه د خـدمت پـه تـور ووژل شم!

د ډاکټـر پـه شـونډو بیـا مسـکا وځغلیـده خـو دې مسـکا بیـا بلـه بڼـه درلوده. په ورو غږ یې وویل:

دا بیا وژل نه دي، بلکې د تاریخ ګټل دي!

په دې خبرې سره حیران شوم چې دا کوم هېواد یادوي!؟

جاپان؟ که افغانستان؟

کوم تاریخ ګټي؟

نه پوهېږم، چې ډاکټر یې وبولم، اینجینیر یې وبولم او که اروا پوهـ؟

زما په حیرانتیا وپوهېدو نو ځکه یې وویل:

مه حیرانېږه زه اوس افغان یم!

ولسمشر- محمـد اشرف غنـي د افغانسـتان افتخـاري تابیعـت راکـړ او پـر دې ویاړم چې زه د افغانستان تابیعت لرم!!

د افغانستان تابعیت مې واخیست!

پښتو او درې ژبې مې زده کړې!

افغاني کالي مې په تن کړل!

د سر په بیه خپلې خاورې ته خدمت کوم!

منم چې ملګرې یې را ووژلو او ما به هم یوه ورځ وژني لیکن له بله پلوه بیا زما کارونه ته پوره درناوی کیږي هر څوک مې د غوره سرې په توګه پیژني.

د یو څه وخت کار کولو وروسته چې خورا ښې پایلې یې درلودلې د رامون مګ سه سه په نوم د یوې جایزې مستحق وګڼل شوم، چې ارمان پاله او عمل پاله خلکو ته ورکول کیږي. دا جایزه د اسیایي نوبل جایزې په نوم هم یادیږي او د نوبل جایزې په کچه ارزښت لري.

د دې جایزې په ترلاسه کولو مې هڅې یو په درې شوې ځکه چې په دې مې باور پیدا شو چې د ځمکې پر مخ ډېر داسې خلک شته چې له انسان سره مینه کوي.

له دې جایزې لس کاله وروسته د خپل ښار د بې بدیله خدماتو د ترسره کوونکي لقب راکړل شو.

ډاکتر بیا یوه لنډه خندا وکړه، په خندا یې وویل:

دا جایزه هر چاته نه ورکول کېږي. د ۲۴ جاپاني یم چې دا لقب مې وګټلو، دا جایزه لیکوال یا هنرمند ته ورکول کیږي.

له دې درې کاله وروسته د چین دولت یو لوړ او مهم نښان راکړل شو. دا نښان د جاپاني امپراطورانو له خوا جوړ شوی دی او هر کال هغه چاته ورکول کیږي چې د چاپیریال ساتنې او د ژوند په ښه والي کې یې منډې ترړې کړې وي.

د دې نښان نوم ډېر ښکلی دی!

په زړه منګولې لګوي!

آیا پوهیږې چې څه نومیږي؟

د نه په معنا مې سر وښوراوه.

شونډې یې ویړې شوې په مسکا یې وویل:

د دې نښان نوم دی د « لمر ختل» !!

کله مې چې نښان تر ګوتو راورسیدو ډېر ترې اغیزمن شوم او له ځان سره مې وویل:

تیارو ته به رڼا رسوم!

په دې وخت کې بیا همغه ببرسترګی ځوان را ننوت. زموږ په وړاندې ودریدو ویې ویل:

ډاکټرصیب ډوډۍ تیاره دی.

د ډوډۍ وخت هم وو خو دا خبره په ما ښه ونه لګیدله ځکه زه عادت وم تر هغه چې کار مې نه وي خلاص کړی نو ډوډۍ مې نه خوړله او له بل پلوه مې له ډاکټر صیب زړه نه کېدلو. هره خبره یې ملغلره وه او عملي کول یې زموږ د ټولنې د هر ټپ له پاره پټۍ وه.

پر مرکې مې بیا فکر وکړ چې کومه پوښتنه راځخه نه وي پاتې شوي. یو لنډ فکر وروسته مې ډاډ ترلاسه کړ چې ټولې پوښتنې مې ځواب شوي دي.

کاغذونه مې په بکس کې کېښودل. له ځایه پورته شوم ډاکټر صیب مې له لاسه بکس واخیست د یوې الماری په لاندې خانه کې یې کېښود.

اوس یواځې د انځورونو اړتیا وه چې ترلاسه یې کړم نو ومې ویل:

انځورونه مو له کوم ادرس واخلم؟

ویې خندل بیا یې وویل:

فلش دې راکړه.

فلش مې ورکړ. په دفتر کې یو زوړ ډیسک ټاپ کمپیوټر ایښی وو. د کمپیوټر په سې پې یو یې فلش ور ومنډلو او سکرین ته په ملا کږوپ شو. د عکسونو مکمل فولډر یې ورسنډ کړو. یوه شیبه وروسته په سکرین کې شنه پټۍ ورکه شوه او فلش یې ترې ویست بیرته یې ماته ونیوه.

دواړه له دفتره ووتلو په دهلیز کې مو لاسونه پریمنځل. په یوه بله کوټه یي ور ننه کړم. دسترخوان هوار و او خواړه پرې ایښي و.

ټول دوه دوه نفره سره کیناستل خو موږ درې نفره شوو. یو زه وم، بل ډاکټر صیب او دریم اشپز وو.

ډاکتر صیب مسک شو ویې ویل:

زه ټل ډوډې له دې ملګري سره یو ځای خورم نه مې خوښیږي چې یواځې ډوډی وخورم!

پر دسترخوان افغاني خواړه ایښې و. د ډوډی په خوړلو مو پیل وکړ. ما د سترګو په کونجونو کې څارلو.

ښه په خوند مو ډوډی وخوړه. دسترخوان ټول شو . زه هم ډاکټر صیب ته په تمه وم چې نور څه کوي.

په کوټه کې ټول ناست وو. یو بل ځوان ته یې مخ ور واړوه. ترې ویې پوښتل:

موټر دې جوړ دی؟

هغه وویل:

هو جوړ دی.

بیا یې ماته مخ را واړاوه پړسیدلې سترګې یې وځلیدې په خندا یې وویل:

که خوښه دې وي کارې ساحې ته به لاړ شو اوس به هر څه له نږدې نه ووینې.

ما هم کومه پلمه ونه کړه، ځکه په همدې کار پسې راغلی وم، ومې ویل:

سمه ده لاړ به شو.

موټر وان له ځایه پورته شو له کوټې ووت.

موږ هم لږ وروسته پسې ور ووتلو.

زه د موټر تر خنګ ولاړ وم چې ډاکټر صیب زما بکس په اوږه کې را اچولی ؤ او لنډ لنډ قدمونه یې را پورته کول. ځنګه مې چې ولیدو ور وړاندې شوم بکس مې ترې ونیولو.

موټر تـه ور پورتـه شـوو. د مختلفـو پـروژو څخـه مـو ليدنـه وکـړه. پـه ټولـو هغـو کانـالونو وګرځېـدو چـې د نيسـتۍ لمخـې يـې ور ټـول کـړی ؤ.پـه هـر کانال کې د اوبو شنې مړې اوښتلې او د هر ليدونکې پام يې خپلوو.

په پـای کـې د ښـيوې پـارک تـه لاړو. د پـارک لـه چوکيـدار ښايسـته خـان سره مو سترې مشې وکړې.

پـارک تـه ننـه شـوو. پـارک لـه ځوانـانو ډک وو. ځـای ځـای ډلـې ډلـې ځوانان ناست ؤ. د پارک په خولې کې له يو ځوان سره مخ شوو.

د سترې مشې پر مهال ځوان د ډاکتر صيب لاسونه ښکل کړل.

پـه دې کـار سره د ډاکتـر صـيب پـه سـترګو کـې اوښـکې وځليـدې بيـا يـې ځوان په سر ښکل کړ او ويې ويل:

هڅه وکړئ چې عمل وکړی خبرې خو هر څوک کوي!

فکر کوم دا يې شعار وو څکه تل به يې په ژبه وو.

بيا يې خپلې خبرې اوږدې کړې:

موږ بايد له ټاکلي وخت يو ساعت زيات کار د هېواد له پاره وکړو!

لـه ځـوان سره مـو خـدای پـا امـاني وکـړه. د پـارک بـرې خواتـه روان شـوو. يو څو قدمه مو نه وو اخيستي چې له يو سپين ږيرې سره مخ شوو.

خو دا ځل مې بيا بل څه وليدل:

ډاکټر صیب د سپین ږیرې لاسونه په لاسو کې ونیول بیا یې ښکل کړل. ماته یې مخ را واړاوه او ویې ویل:

دې سپین ږیرې له دې ګونځې پوستکي ډېرې خولې تویې کړې دي. له دې ګونځې پوستکې به د خولو بوی ختلو. هر وخت به یې پر خپل کاري تیم غږ کاوه چې نن ورځ به یو ساعت نه بلکې یو نیم ساعت له خپل ټاکلي وخت زیات کار کوو.

هغه دی نن د دوی د خولو له برکته څومره انسانان له ښه ژونده برخمن دي!

څومره ماشومان یې له خوار ځواکۍ وژغورل!

څومره ناروغانو ته یې روغتیا ور په برخه کړه!

د سپین ږیرې پر مټ یې لاس وټپاوه او بیا یې وویل:

دا ټول د همدې سپین ږیرې د ګونځې پوستکې د خولو برکت دی.

سپین ږیری مو ترمنځ روان وو د پارک په بر سر کې را تاو شوو. په پارک کې ډېر کار شوی ؤ. له هرې ونې میوې را څوړند وې، اوبه وې او ونو درونده سیوری جوړ ؤ.

دا همغه ځمکه وه چې یو وخت پکې شین بوټی نه لیدل کېدو او ټوله شاړه وه، لیکن اوس د ډاکټر صیب په هڅو په یو پارک اوښتې

وه او د ښاپیریو باغ تـرې جـوړ وو. ډلـې ډلـې ځوانـان پکـې گرځیـدل را گرځیدل.

لـه پـارک را ووتلـو لـه ښایسـته خـان کاکـا سره مـو خـدای پـا امـاني وکـړه. زه، ډاکټر صیب او سپین ږیری درې واړه موټر ته ورپورته شوو.

موټرچلـونکې ډېـره ښـه چلونـه کولـه تـر دفـتره يـې پـه ډېـر ښـه چلنـد را ورسولو. له موټر درې واړه ښکته شوو موټر په دروازه ننوت.

لـه ډاکټـر صـیب مـې مننـه وکـړه بیـا مـې لـه دواړو سره خـدای پـا امـاني وکړه.

دوی په خپله مخه روان شول او زه په خپله مخه.

په لاره روان وم.

خپل ځان ته په غصه وم.

ټول افغانستان ته په غصه وم.

له خپل ځان مې کرکه کېدله.

له هر افغان مې کرکه کېدله.

ځکـه مـوږ دومـره بـې همتـه خلـک يـو چـې د درملنـې خـبرې خـو پريـږده چـې د عبـادت ځايونـه هـم نـور راتـه جـوړوي او بیـا مـوږ پکـې تینگـې تینگـې کلمـې تېروو. ځانونـه تـر نـورو کلـک مسـلمان بولـو او افغانیـت مـو

د میرانـې ننبـه ګرځـولې پـه هغـه صـورت کـې چـې نـه مـو اسـلام تـه خدمت وکړ او نه مو خپلې خاورې ته.

نه د اسلام شوو او نه د افغانستان شوو!

وخت ناوخت وو د کـور اراده مـې وکـړه تـر تـم ځایـه پلـې راغلـم. د مـوټر تـر څنګ ودریدم چې موټر وان را وړاندې شو او ویې ویل:

که ځې خو یو کس کم دی؟

د مـوټر چلـونکې د یـو کـس کـم دی خـبره سـمه رابانـدې اور شـوه خـو څـه مې ونه ویل په پټـه خولـه مـوټر تـه ور پورتـه شـوم تـر کـوره چـې رارسـیدم د ماښـام اذان یـې وکـړ. د دروازې د زنـګ پـه تڼـۍ مـې ګوتـه تینګـه کـړه د کـور پـه انګـړ کـې د زنـګ چغـا وختلـه دروازه لیـرې شـوه کورتـه ننـوتم ماشـومانو سره مـې روغبـړ وکـړ کـوټې تـه لاړم بکـس مـې کېښـود اودس مـې ؤ جـاینماز مـې ویـړ کـړ لمـونځ مـې ادا کـړ خـدای ﷻ د قبـول کـړي جـاینماز مـې تـول کـړ. کاغـذ او قلـم مـې را واخیسـت، پـه لیکلـو مـې پیـل وکـړ چـې د ډاکټـر تېتسـو ناکـامورا پـه ژونـد لیکنـه ترتیـب کـړم تقریبـاً پـه نـیم سـاعت کـې مـې بشـپړ کـړه . کاغذونـه مـې پـه بکـس کـې کېښـودل چې سهار ته یې په دفتر کې په کمپیوټر تایپ کړم.

د ماښـام ډوډۍ تیـاره وه دسـتر خـوان ویـړ شـو. تـول لـه دسـترخوان تـاو شـوو غـوري یـې پـه دسـترخوان کېښـودل پـه غوریـو کـې ښـه ترخـه شـوله

پرته وه او تاوونه تړې ختل د سبزۍ له قاب مې نیم نارنج را پورته کړ په دوه ګوتو مې ټینګ کړ. څریکې یې وکړې پر وریژو مې وڅڅولو په ښه اشتها مو ډوډۍ وخوړه.

ماښومان پر خپلو درسو بوخت شول ما هم تلویزیون چالان کړ د شمشاد پر څپو مې د بي بي سي نیم ساعته خبري ټولګه تعقیب کړه او ورپسې مې د همدې چینل له لارې د ټاکنو خپرونه او بیا خبري سرویس و څارلو. له اتو درې دقیقې تېرې وې چې تلویزیون مې بند کړ.

د ژوندۍ د وي وطن په نوم د عزیز نسین کتاب په ژباړه مې پیل وکړ تقریباً درې صفحې مې وژباړو نوره ډېره مې نه ورته لګیده هغه مې هم پرېښود.

د ماخوستن د لمونځ وخت وو، پاڅېدم لمونځ مې وکړ خدای ﷻ د قبول کړي.

پر توشک وغځیدم د وجود شخې مې و ایستله یو څو دقیقې په یو لټ او بل لټ واوښتم نور پر ځان نه یم پوهیدلی یو وخت وو چې د سهار لمونځ ته را پاڅیدم اودس مې وکړ لمونځ مې ادا کړ.

د باندې ووتم په زرغونه ساحه کې وګرځیدم تازه هوا مې واخیسته د ونو او بوټو له زرغون رنګونو مې ښه خوند واخیست یوه شیبه وروسته بیرته ننه شوم.

سهارنۍ تیار وو په ګډه مو له ماشومانو سره وخوړ. کورتي مې را واخیسته پر اوږو مې واچوله، پر ځان مې تاو کړه، جرابې مې په پښو کړې. د بکس پټۍ له اوږو تاو کړې او له ماشومانو مې خدای په امانې واخیسته له کوره را ووتم د کوڅې سر کې موټر ته ودریدم.

موټر راغی، لاس مې ورکړ د موټر په شا سیټ کې درې نفره ناست وو موټر وان د خدای ژوندی لري زه یې څلورم نفر ورځای کړم د شاتني سیټ درې نوره سپرلۍ هم راسره ښې په تنګ شوې خو څه مې کړې وای دا خو زموږ د موټروانانو دود دی چې دوه تنه مخکني سیټ کې څلور تنه شاتني سیټ کې کینوي. موټر حرکت وکړ له تیرو یې خړې دوړې پورته کیدلې لاره لنډه وه خو سخته کندې کپر وه. یو څو دقیقې وروسته تر تم ځایه ورسیدم له موتر ښکته شوم موتر وان ته مې د افغانیو سلګون ونیوه په جینګه خوله یې وویل:

کلداري نه وي درسره؟

له ډېره تاوه مسک شوم ومې ویل:

همدا مو خپله سیکه دی هر څومره چې ترې ګرځوي ویې ګرځوه!

موټر چلونکې سره په جیب کې افغانۍ نه وې د نورو سپرلیو یې کرایه راټوله کړه ماته یې اویا افغانۍ را کړې.

پیسې مې جیب ته کړې د دفتر په لورې روان شوم. تقریبا لسو دقیقو کې تر دفتره ورسیدم. پر کارونو مې پیل وکړ تر غرمې مې د تېرې ورځې هغه کارونه چې د ډاکټر تیتسو ناکامورا د مرکې له امله را نه پاتې وو تکمیل کړل. ډوډۍ تیاره شوه ډوډۍ مو وخوړه چای مو وڅښلو بیا مې پر خپلو کارونو پیل وکړ د ډاکټر تیتسو ناکامورا مرکه مې را واخیسته په کمپیوټر مې ټایپ کړه د مرکې د پای پاراګراف ؤ چې حامد وویل:

اخ ظالمه!

د اخ په اوریدو مې سترګې ور پورته کړې. لاسونه مې په کیبورډ اینبې ؤ.

حامد د موبائیل په سکرین کې سترګې نیولې وې. په وارخطا توګه مې وویل:

څه شوې؟

د حامد له سترګو اوښکې څڅېدې، په ژړغوني غږ یې وویل:

ډاکټر یې وویشت!

حیران شوم ومې پوښتل:

کوم ډاکټر؟

په بنده ژبه یې وویل:

جا.. جاپانی ډاکټر!

د زړه درزا مې زور واخیست. په بیړه مې تلویزیون چالان کړ، همدا شیبه د تلویزیون په پرده همدا خبر ؤ:

پر ډاکټر ناکامورا د نا پیژانده وسلوالو له لوري برید وشو. په پېښه کې پنځه تنه وژل شوي او ناکامورا ټپي دی!

په دې خبرې سره مې تکان وخوړ د پرونۍ ورځې هره شیبه مې سترګو ته کیده.

د وجود غړي مې شل شول د پورته کیدو توان مې نه درلوده خو په ډېرو ستونزو او مشکلاتو له ځایه پورته شوم له نورو ملګرو سره یو ځای له دفتره ووتم. د حامد موټر ته پورته شوم په شلو دقیقو کې تر روغتون ورسیدو په روغتون کې ډېر بیرو بار وو خو موږ هغه عاجل خونې ته ور روان شوو چېرته چې ډاکټر صیب ؤ.

تر دهلیزه ورسیدو. د دروازې مخې ته ولاړ وو، چې دروازه را خلاصه شوه او نرسانو غږ وکړ:

ایسته شئ عاجل دی عاجل!

مورې هم لار خوشي کړه، نرسان له ډاکټره را تاوو ؤ.

په لیدو یې بې دمه شوم لاس او پښې مې له کاره ولویدې سترګې مې رډې رډې را و وتلې د ډاکټر پر خبره لا همغسې مسکا خوره وه په ډېرو ستونزو ور نږدې شوم تر سر یې لا نه وم رسیدلی چې سپین بریتونه یې بیا وښوریدل، سر یې لږ را پورته کړ ویې ویل:

افغان صیب:

زه درنه لاړم!

وطن مې.....

وطن مې درسپارم!

وطن مې وژغوره!

د همدې خبرې په کولو سره یې سترګې پټې کړې او سر یې کېښود.

نرسان په ځغاسته تر امبولانس ورسیدل، ډاکټر یې پر امبولانس ور پورته کړ د امبولانس په سر سور څراغ پرقا شروع کړه او د هوایي ډګر پر لورې تاو شو. مورې په روغتون کې لاس تر زنې کیناستو....

انځوریزه برخه

خواني له سړي يوسي تور ويښته له سړي يوسي
قرار قرار لګيا وي وخت هرڅه له سړي يوسي

«شاعر»

اوس به وي فاني خو لا فاني به شي
درد که د ژوندون له کـــوره ووتو

رحمت الله «درد»

رحمت الله «درد»

درده! سر مې تيټ کړو په ظاهره، خو
زه له اسمانونو پورته لاړمـــــــــــه

بې ضميره د آمر په څنګ کې ناست وي
چې ضمير لــري هغه کسان په دار وي

رحمت الله «درد»

ملنګ راغلی وي ملنګ لاړې ملنګه یاره
تاپسې هره استانه شوه د زړه رنګه یاره

«احسان الله درمل»

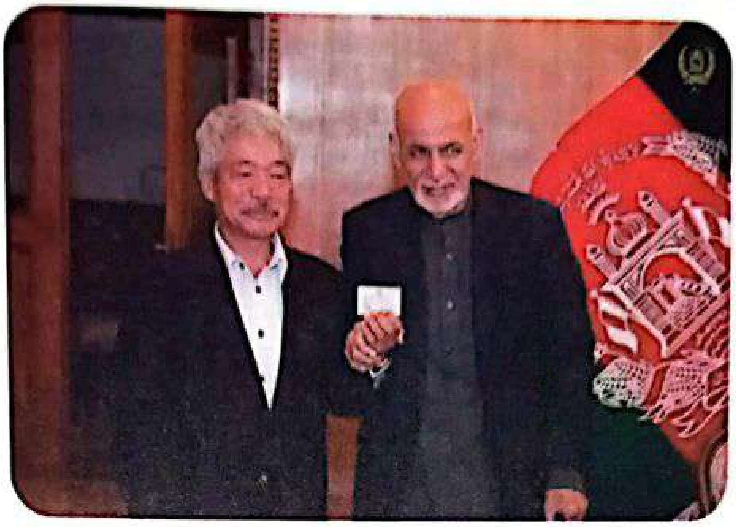

افغان ولسمشر محمد اشرف غني ډاکټر صیب تیتسو
ناکامورا ته د افغانستان افتخاري تابیعت ورکړ

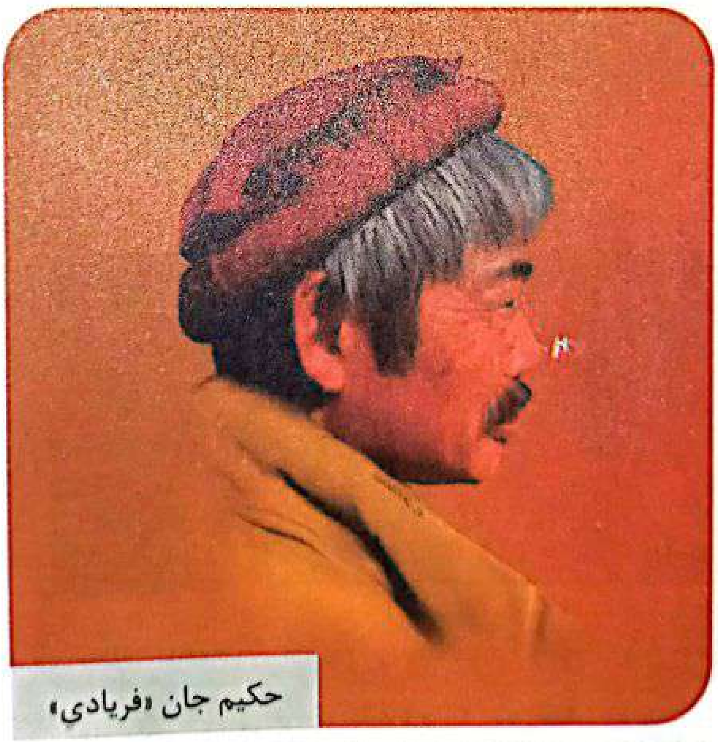

حکیم جان «فریادي»

وير، اوښکې او ويني پرې اثر نه کړي
يا ربه دا څه بې درده ستـــــــې دي

چا درته ویل چې شه خراغ او پر سر اور بل که
هاغلته چې هر خوک قصیدې وايي د باد کاکا!

«احسان الله درمل»

تا ولې غوښتل چې برباد شوي شي آباد کاکا!؟
څه د نامرادو هیلو گور ښه يې «مراد کاکا» !

«احسان الله درمل»

CamScanner

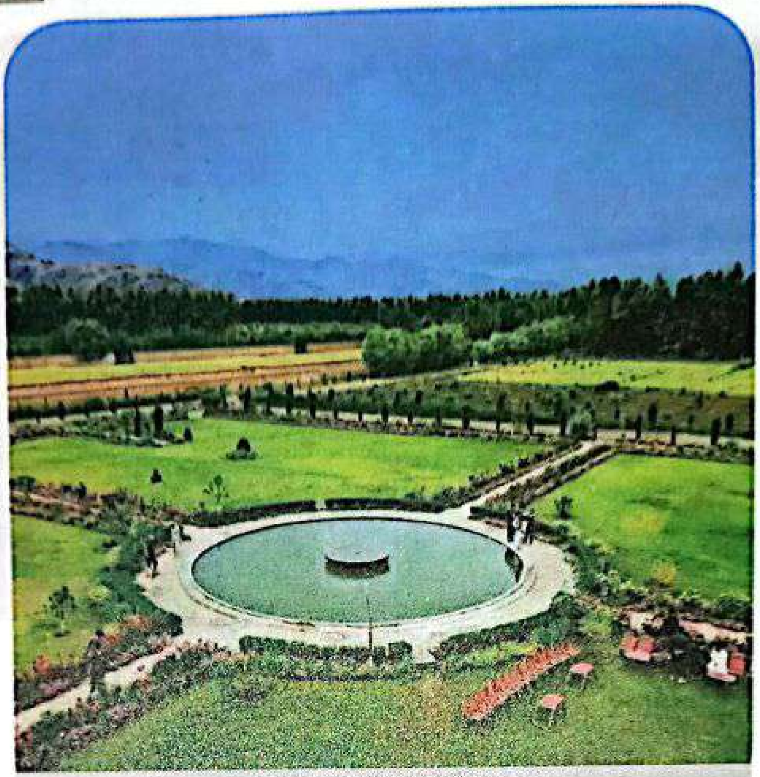

زه په روزگار پسې له کوره دومره لیرې لاړم
لکه بې جالې مرغۍ ژوند مې د کاله بایللی

رحمت الله «درد»

خاوره زر کړې، زر کړې خاورې
وخت څه داسې کیمیا گر دی

رحمت الله «درد»

رڼاګانې ویشم خلـــقه
ګنې اور مې سر بل دی

رحمت الله «درد»

رغـــــول د سر په بیه
دلته ژوند په دغه رنګ دی!

«شاعر»

تا موږ ته د خیر د رسولو کفــــــــــر کړی و
ته وي د شر ځری ستا په ضد ښه و جهاد کاکا

«احسان الله درمل»

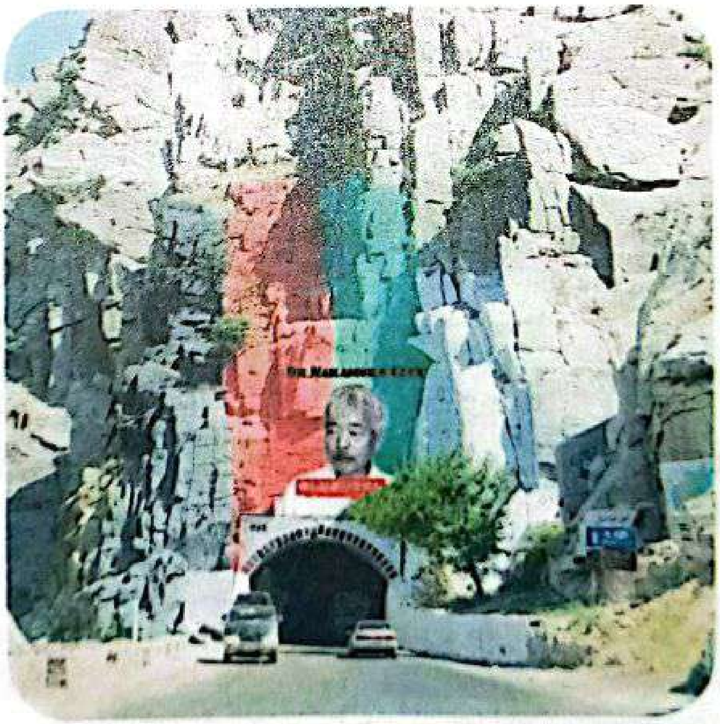

څوک به دې پالي مینه او څوک به دې ګټې وینه؟
مړ شوي خو د څنګه جوار ګرو په جایــــداد کاکا؟

«احسان الله درمل»

پرېږده چې وژاړي بې صبـــره زړه په چغو چغو
وصال ئې غواړي خو د هجر يوه لمحه نه مني

رحمت الله «درد»

څه بې غمه زندګي وه چې ماشوم وم
زما نن له مانه واخله پرون راکـــــړه

رحمت الله «درد»

بیګاه د سپین محل په دریڅو کې رڼا نه وه
نرۍ نرۍ ژړا وه او بیا ورو ورو زیاتیدلـــــه

رحمت الله «درد»

څوک یې چې د درد قبر ته ناسـته یې؟
څوک یې چې ګریان یې څه خو ووایه؟

رحمت الله «درد»

ته وه ختېه يې له ګران افغانستان وه
داسې داسې وفادار سړی يې مړ کړ

«شاعر»

درده فرشتې مې ښکلوي سترګې
زه چې د انسان په مرګې ژاړمـه

رحمت الله «درد»

CamScanner

دا څوک دی چې کټ له دومره ډېرې اوږې راغـلې
دا څوک دی چې هر څوک يې جنازه اخلي او ژاړي

«شاعر»